

Tyron seitsemänkymmentä unohdettua vuotta

Jeff Pippenger

2023-08-12

Tyroxen seitsemänkymmentä unohdettua vuotta

Kaikki profeetat osoittavat maailman lopun.

”Jokainen muinaisista profeetoista puhui vähemmän omaa aikaansa kuin meidän aikaamme varten, niin että heidän profetoimisensa on voimassa meitä varten. ’Mutta tämä kaikki, mikä kohtasi heitä, on esikuvallista, ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailmanajojen loppukausi on tullut.’ 1 Korinttilaiskirje 10:11. ’Eivät he itselleen, vaan meille palvelivat niitä asioita, jotka nyt ovat teille ilmoitetut niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat julistaneet teille evankeliumin; ja niihin enkelitkin halajavat katsahtaa.’ 1 Pietarin kirje 1:12....”

”Raamattu on koonnut ja sitonut yhteen aarteensa tätä viimeistä sukupolvea varten. Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja vakavat toimitukset ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.” Selected Messages, kirja 3, 338, 339.

Raamatun kaikki kirjat huipentuvat Ilmestyskirjaan.

”Ilmestyskirjassa kaikki Raamatun kirjat kohtaavat toisensa ja päättyvät.” Apostolien teot, 585.

Maapallon asukkaille annettava viimeinen varoitussanoma tunnistetaan Ilmestyskirjan kahdeksannessatoista luvussa.

Ja tämän jälkeen minä näin erään toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ja hän huusi voimallisesti suurella äänellä sanoen: “Kukistunut, kukistunut on Babylon, se suuri, ja siitä on tullut riivaajien asuinpaikka ja kaiken saastaisen hengen tyyssija ja kaiken saastaisen ja inhottavan linnun vankila. Sillä kaikki kansat ovat juoneet hänen haureutensa vihan viiniä, ja maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta hänen kanssaan, ja maan kauppiat ovat rikastuneet hänen yllisyytensä runsaudesta.” Ilmestys 18:1–3.

Ilmaus ”suuri Babylon” edustaa roomalaiskatolista kirkkoa, ja Jesajan luvussa kaksikymmentäkolme ”suuri Babylon” esitetään Tyyröä.

Tyyröä koskeva kuormasana. Valittakaa, te Tarsiin laivat, sillä se on hävitetty, niin ettei ole taloa eikä satamaan tuloa; Kittimin maasta se on heille ilmoitettu. Vajetkaa, te saaren asukkaat; sinä, jonka Sidonin kauppiat, merenkulkijat, ovat täyttäneet. Ja suurten vetten äärellä Sihorin siemen, virran sato, oli sen tulo; ja se oli kansojen markkinapaikka. Häpeä, Sidon, sillä meri on puhunut, meren linnoitus, sanoen: En ole ollut synnytystuskissa enkä synnyttänyt, en ole kasvattanut nuoria miehiä enkä vartuttanut neitsyitä. Niin kuin Egyptiä koskevasta sanomasta, niin he saavat kovin tuskan Tyyröä koskevasta sanomasta. Menkää Tarsiiseen; valittakaa, te saaren asukkaat. Onko tämä teidän riemuitseva kaupunkinne, jonka alku on muinaisista päivistä? Sen omat jalat kuljettavat sen kauas muukalaisiksi asumaan.

Kuka on tehnyt tämän päätöksen Tyyroa vastaan, kruunuja jakavaa kaupunkia vastaan, jonka kauppiat ovat ruhtinaita, jonka kauppamiehet ovat maan arvokkaimmat? Herra Sebaot on sen päättänyt, tahratakseen kaiken kunnian ylpeyden ja saattaakseen halveksituiksi kaikki maan arvokkaat. Tulvi maasi yli kuin virta, Tarsiin tytär: ei ole enää vyötä. Hän ojensi kätensä meren ylle, hän järjestytti valtakuntia; Herra on antanut käskyn kauppiaskaupunkia vastaan hävittääkseen sen linnoitukset. Ja hän sanoi: Et enää riemuitse, sinä sorrettu neitsyt, Sidonin tytär; nouse, mene yli Kittimiin; ei sielläkään sinulla ole lepoa. Katso kaldealaisten maata; tätä kansaa ei ollut, kunnes Assyria perusti sen erämaassa asuville: he pystyttivät sen tornit, he rakensivat sen palatsit, ja hän teki sen raunioiksi. Valittakaa, te Tarsiin laivat, sillä teidän varustuksenne on hävitetty. Ja on tapahtuva sinä päivänä, että Tyyro unohdetaan seitsemäksikymmeneksi vuodeksi, yhden kuninkaan päivien mukaan; seitsemänkymmenen vuoden päätyttyä käy Tyyrolle niin kuin portolle lauletaan: Ota harppu, kierrä kaupunkia, sinä unohdettu portto; soita taitavasti, laula monta laulua, että sinut muistettaisiin. Ja seitsemänkymmenen vuoden päätyttyä Herra on katsova Tyyron puoleen, ja se palaa palkkionsa luo ja harjoittaa haureutta kaikkien maailman valtakuntien kanssa koko maanpiirin päällä. Mutta sen kauppavoitto ja sen portonpalkka ovat oleva pyhitetyt Herralle; niitä ei koota varastoon eikä talleteta, sillä sen kauppavoitto on tuleva niiden hyväksi, jotka asuvat Herran edessä, että he söisivät kyllin ja saisivat kestävä vaatteet. Jesaja 23:1–18.

Sisarkunta White kirjoittaa: ”Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja juhlalliset vaiheet ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.”

Jesaja 23 käsittelee Yhdistyneiden kansakuntien, paaviuden, Yhdysvaltojen ja islamin profeettallisia suhteita. Jotta nämä totuudet voitaisiin tunnistaa, tietyt luvussa esiintyvät vertauskuvat on määriteltävä Hengen ilmoituksen avulla. Kun vertauskuvat on määriteltävä, tapahtumien järjestys on varsin suoraviivainen. Luvun vertauskuvat, jotka on määriteltävä, ovat:

Kuorma, Tyyro, Portto, Assyrialainen, Kaldealaisten maa, Tornit ja palatsit, Tarsis, Siijhorin siemen, Kittimin maa, Siidon, Kauppiain kaupunki, sanoma Egyptistä ja sanoma Tyyrosta, ulvonta, Tytär, Seitsemänkymmentä vuotta, Yhden kuninkaan päivät, Unohtaminen ja muistaminen

Sanan ”taakka” käyttö ensimmäisessä jakeessa osoittaa, että kyseessä on Tuuron valtakuntaa vastaan lausuttu tuomion profetia.

Taakka: H4853—sanasta H5375; taakka; erityisesti vero tai (abstraktisti) kantaminen; kuvaannollisesti lausuma, pääasiassa tuomio, erityisesti laulu; mielen alueella halu: – taakka, viedä pois, profetia, X he asettavat, laulu, vero.

Tyroksen tuomion oraakkeli on yksi niistä monista Raamatun kohdista, joissa Roomalaiskatolisen kirkon lopullinen tuomio tunnustetaan. ”Tuomion oraakkeli” on käytön ja määritelmänsä mukaan profetia ja ensisijaisesti turmion profetia. Jesajassa on yksitoista ”tuomion oraakkeliä”, ja kahdeksan kertaa sanaa käytetään kuvaamaan hartioilla kannettavaa kuormaa. Ne yksitoista kertaa, jolloin sana ”tuomion oraakkeli” esiintyy turmion profetiana, ovat Jesaja 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 sekä tietenkin luku kaksikymmentäkolme, jossa kohtaamme Tyroksen

tuomion oraakkelin. On hyödyllistä tarkastella kaikkia Jesajan turmion profetioita yhdessä, jotta voitaisiin arvioida, mitä valtaa niissä viimeisinä päivinä edustetaan. Yhdentoista turmion profetian käsitteleminen kerralla on vaikeaa, joten annan kustakin turmioprofetiasta lyhyen määritelmän luvun kaksikymmentäkolme asiayhteyden asettamiseksi.

Kolmannessatoista luvussa Babylonia vastaan lausuttu tuomionprofetia tarkoittaa maailman lopun aikaista nyky-Babylonia, joka on Rooman portto ja jota kuvataan myös Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa.

Ja yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa, tuli ja puhui kanssani sanoen minulle: Tule tänne; minä näytän sinulle sen suuren porton tuomion, joka istuu paljojen vetten päällä, hänen, jonka kanssa maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta ja jonka haureuden viinistä maan asukkaat ovat juopuneet. Niin hän vei minut hengessä erämaahan; ja minä näin naisen istuvan helakanpunaisen pedon päällä, joka oli täynnä jumalanpilkan nimiä ja jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. Ja nainen oli puettu purppuraan ja helakanpunaiseen, ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä, ja hänen kädessään oli kultainen malja täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa saastaisuutta. Ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi: SALAISUUS, SUURI BABYLON, PORTTOJEN JA MAAN KAUHISTUSTEN ÄITI. Ilmestys 17:1–5.

Minun täytyy poiketa hieman sivuun. Tyyroa koskevan profetian tutkimisen tarkoituksena on viime kädessä sovittaa Yhdysvaltojen profeetallinen historia yhteen seitsemännen päivän adventistikirkon historian kanssa. Osoitamme, että Yhdysvaltojen hallitus on toinen Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua koskevassa karitsankaltaisessa pedossa oleva sarvi ja että protestantismi, joka nousi pimeään keskiajan jälkeen, on toinen sarvi. Protestantismin sarvesta tuli milleriläinen adventismi siinä vaiheessa, kun Yhdysvaltojen protestantit hylkäsivät ensimmäisen enkelin sanoman. Kun tämä on asetettu paikoilleen, osoitamme, että protestanttisen sarven historia ja republikaanisen sarven historia kulkevat rinnakkain keskenään ja niillä on rinnakkaiset profeetalliset ominaispiirteet. Ovathan ne loppujen lopuksi samassa pedossa, mikä osoittaa, että molemmat sarvet ovat toistensa aikalaisia. Havainnollistan yhden esimerkin tästä Yhdysvaltojen kirkon ja valtion sarvien rinnakkaisuudesta. Molemmat ”unohtavat” omalla tavallaan.

Jesajan kahdeskymmeneskolmas luku osoittaa profeetallisen ajankohdan, jolloin paavillinen valta unohdetaan seitsemänkymmeneksi vuodeksi, ja noiden seitsemänkymmenen vertauskuvallisen vuoden aikana ihmiset unohtavat paaviuden ja sen, miksi pimeää keskiaikaa kutsutaan pimeäksi keskiajaksi. Protestanttisen sarven tunnuslause silloin, kun he erosivat katolisesta kirkosta, oli Raamattu ja yksin Raamattu. He unohtivat, että Raamattu ilmoittaa meille, kuka paavius todellisuudessa on. He unohtivat sanoman, joka oli kätkeyty siihen pyhään asiakirjaan, joka oli uskottu heille ja jonka puolustajiksi he tunnustautuivat.

”Ne, jotka joutuvat ymmärryksessään Sanasta hämmennyksiin eivätkä kykene näkemään antikristuksen merkitystä, asettuvat varmasti antikristuksen puolelle. Nyt ei ole aikaa mukautua maailmaan. Daniel seisoo omassa osassaan ja omalla paikallaan. Danielin ja Johanneksen profetiat on ymmärrettävä. Ne selittävät toinen toistaan. Ne antavat maailmalle totuuksia, jotka jokaisen tulisi ymmärtää. Näiden profetioiden tulee olla todistuksena maailmassa.

Täyttymyksensä kautta näinä viimeisinä päivinä ne selittävät itse itsensä.” Kress Collection, 105.

Samoin Yhdysvaltain hallitusta edustavan tasavaltalaisen sarven tuli olla kansan hallitus ja kansaa varten, mutta myös Yhdysvaltain kansalaiset ovat unohtaneet sen pyhän asiakirjan, joka oli uskottu heidän huostaansa. Tuo pyhä asiakirja on Yhdysvaltain perustuslaki, ja sen hallituksen tunnuslause, joka oli tarkoitettu olemaan kansaa varten, oli kirkon ja valtion erottaminen toisistaan. He ovat unohtaneet sen perustuslain sanoman, joka oli uskottu heidän huostaansa ja jonka tunnustautuneet puolustajat he ovat olleet.

”Ja muistettakoon, että Rooma kerskaa sillä, ettei se koskaan muutu. Gregorius VII:n ja Innocentius III:n periaatteet ovat yhä Roomalaiskatolisen kirkon periaatteita. Ja jos sillä vain olisi valta, se panisi ne käytäntöön nyt yhtä suurella voimalla kuin menneinä vuosisatoina. Protestantit eivät juurikaan tiedä, mitä tekevät ehdottaessaan Rooman avun hyväksymistä sunnuntain korottamisen työssä. Samalla kun he ovat päättäneet toteuttaa tarkoituksensa, Rooma pyrkii palauttamaan valtansa, saamaan takaisin menettämänsä ylivallan. Kunhan Yhdysvalloissa kerran vahvistetaan se periaate, että kirkko saa käyttää tai hallita valtion valtaa; että uskonnollisia menoja voidaan pakottaa noudattamaan maallisin laein; lyhyesti sanoen, että kirkon ja valtion auktoriteetin tulee hallita omaatuntoa, silloin Rooman voitto tässä maassa on varma.

”Jumalan sana on antanut varoituksen lähestyvistä vaarasta; jos tämä jätetään huomiotta, protestanttinen maailma saa tietää, mitkä Rooman tarkoitusperät todella ovat, vasta silloin, kun on liian myöhäistä paeta ansaa. Se kasvaa äänettömästi valtaan. Sen opit vaikuttavat lainsäädäntösaleissa, kirkoissa ja ihmisten sydämissä. Se kohottaa korkeita ja mahtavia rakennelmiaan, joiden salaisissa kammioissa sen entiset vainot tullaan toistamaan. Huomaamattomasti ja epäilyksiä herättämättä se vahvistaa voimiaan edistääkseen omia päämääriään, kun sen aika iskeä koittaa. Kaikki, mitä se haluaa, on edullinen asema, ja tämä sille jo annetaan. Pian saamme nähdä ja tuntea, mikä roomalaisen aineksen tarkoitus on. Kuka tahansa, joka uskoo ja tottelee Jumalan sanaa, saa siten osakseen häväistystä ja vainoa.” Suuri taistelu, 581.

Jos voit löytää minkä tahansa ennen vuotta 1950 julkaistun sanakirjan ja etsiä siitä ilmauksen ”helakanpunainen nainen” tai jonkin muunnelman siitä Ilmestyskirjan seitsemännestätoista luvusta, jokainen noista ennen vuotta 1950 julkaistuista sanakirjoista tunnistaa, että roomalaiskatolinen kirkko on Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun portto. Yhdysvallat, Ilmestyskirjan kolmastoista luvun kaksisarvinen maapeto, unohtaa menneisyytensä, olipa kyse protestantismin sarvesta tai republikaanisuuden sarvesta. Molemmat näistä instituutioista syntyivät vastalauseesta paavikunnan uskonnollista tyranniaa ja häntä tukeneiden kuninkaiden poliittista tyranniaa vastaan, tai niin kuin Raamattu sanoo, niiden kuninkaiden, jotka ”harjoittivat haureutta” hänen kanssaan, poliittista tyranniaa vastaan. Ennen kuin ryhdymme käsittelemään Jesajan kahdettakymmenettäkolmatta lukua, esitämme lyhyesti yleiskatsauksen niistä kymmenestä muusta kohdasta, joissa Jesaja esittää ”tuomion ennustuksen”, sillä kaikki ne yksitoista ”taakkaa” ovat juuri sitä.

Jesaja kolmetoista on Babylonia koskeva tuomiolausuma ”viimeisinä päivinä”. Babylon, vaikka se viimeisinä päivinä on katolisen kirkon hallitsema ja ohjaama, koostuu kolmesta vallasta, jotka johtavat maailman Harmagedoniin Ilmestyskirjan luvussa kuusitoista. Luvun kolmetoista nykyistä Babylonia vastaan suunnatussa tuomioprofetiassa esitetään kolme valtaa: Babylon, Lucifer ja Assyria, jotka edustavat petoa (Assyria), lohikäärmettä (Lucifer) ja väärää profeettaa (Babylon). Assyria ja Babylon ovat ne kaksi hävittävää valtaa, joita Jumala käytti muinaisen Israelin rankaisemiseen, ja Assyria tuli ensin vieden pohjoiset kymmenen heimoa pakkosiirtolaisuuteen, minkä jälkeen Babylon vei eteläiset kaksi Juudan heimoa.

Israel on hajalleen joutunut lammas; leijonat ovat ajaneet sen pois: ensin Assyrian kuningas on sen niellyt, ja viimeksi tämä Nebukadnessar, Babylonin kuningas, on murskannut sen luut. Sentähden näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä rankaisen Babylonin kuningasta ja hänen maatansa, niinkuin minä rankaisin Assyrian kuningasta. Jeremia 50:17, 18.

Ensin Assyria vei Israelin pohjoiset kymmenen sukukuntaa pakkosiirtolaisuuteen, ja sen jälkeen Babylon vei Juudan eteläiset kaksi sukukuntaa pakkosiirtolaisuuteen. Molemmat näistä pakkosiirtolaisuuksista olivat 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän ajan” täyttymystä. 3. Mooseksen kirjan ”seitsemän aikaa” oli aivan ensimmäinen ”aikaprofetiä”, jonka William Miller löysi, ja se osoittaa, että silloin kun Assyria valloitti pohjoisen sukukunnan, se merkitsi sellaisen hajotuksen alkua, joka jatkui kaksituhattaviisikymmentä vuotta. Tuo ajanjakso alkoi heidän pakkosiirtolaisuudestaan vuonna 723 eKr. ja päättyi ”lopun aikaan” vuonna 1798. Eteläiset sukukunnat vietiin Babylonin toimesta vuonna 677 eKr., mikä aloitti Juudaa vastaan kohdistuneet ”seitsemän aikaa”, jotka päättyivät samassa kohdassa kuin Danielin kirjan 8:14:n 2300 vuoden profetiä, 22. lokakuuta 1844. Assyria ja Babylon toteuttivat saman rangaistuksen tarkoituksen Jumalan kansan kapinaa vastaan, mutta rangaistus pantiin ensin täytäntöön Assyrian ja sitten Babylonin kautta.

Kolmentoista luvun kolmen vallan profeetallisessa suhteessa Babylon on Assyrian kuva, sillä se tuli myöhemmin, mutta teki saman työn Jumalan kansaa vastaan.

Viidennessätoista luvussa Mooabia vastaan lausuttu tuomio kohdistuu protestanttisiin kirkkoihin.

”Tämä Moabin kuvaus edustaa seurakuntia, joista on tullut Moabin kaltaisia. Ne eivät ole seisonneet velvollisuutensa paikalla uskollisina vartijoina. Ne eivät ole tehneet yhteistyötä taivaallisten olentojen kanssa käyttämällä Jumalan niille antamaa kykyä tehdä Jumalan tahto, torjumalla pimeyden voimia ja käyttämällä jokaista voimaa, jonka Jumala on niille antanut, edistääkseen totuutta ja vanhurskautta maailmassamme. Niillä on totuuden tuntemus, mutta ne eivät ole toteuttaneet käytännössä sitä, minkä tietävät.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 4, 1159.

Langennut protestanttinen kirkko on se kirkko, joka jatkoi vaellustaan Herran kanssa silloin, kun muu protestanttisuus pakeni toisen enkelin sanoman edessä. Mooab on adventismi, langennut protestanttinen sarvi.

Seitsemästoista luku käsittelee Damaskosta, ja se tunnustetaan kaupungiksi, joka poistetaan. Kaupunki on valtakunnan vertauskuva, ja valtakunta, joka ”viimeisinä päivinä” poistetaan, on Yhdysvallat.

Yhdeksästoista luku on tuomion ennustus Egyptiä vastaan; se edustaa Yhdistyneitä kansakuntia ja koko maailmaa.

Luvun kaksikymmentäyksi seuraavat kolme tuomionprophetiaa kohdistuvat etelän kauhistavaan erämaahan, Duumaan ja Arabiaan. Nämä kolme tuomionprophetiaa osoittavat islamiin Ilmestyskirjan 8:13:n kolmen voi-huudon mukaisesti.

Luvun kaksikymmentäkaksi tuomionprophetia kuvaa laodikealaisten adventistien erottamisen filadelfialaisista adventisteista sunnuntailain aikana.

Ja sitten luvussa kolmekymmentä löydämme etelän petojen kuorman, joka on toinen havainnollistus laodikealaisten adventistien kapinasta. Kun kaikki Jesajan kuormat kootaan yhteen, ne käsittelevät käytännöllisesti katsoen jokaista profeetallista toimijaa ”viimeisinä päivinä”. Valitsen Jesaja kaksikymmentäkolme osoittaakseni, että Yhdysvaltain historia Raamatun profetian kuudentena valtakuntana ulottuu vuodesta 1798 sunnuntailakiin saakka.

Koska ”kukin muinaisista profeetoista puhui vähemmän omaa aikaansa kuin meidän aikaamme varten, niin että heidän profetoimisensa on voimassa meitä varten”, jokainen profeetallinen lausuma kohdistuu maailman lopun tapahtumiin. Tämä totuus yhdistyneenä siihen tosiasiaan, että ”kaikki Raamatun kirjat kohtaavat ja päättyvät” Ilmestyskirjassa, vahvistaa Ilmestyskirjan viitepisteeksi, jonka mukaan maailman lopun tapahtumia koskeva profeetallinen todistus on sovitettava yhteen.

Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa näemme suuren porton, joka harjoittaa haureutta maan kuninkaiden kanssa, ja hänen lopullisen tuomionsa.

Ja yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa, tuli ja puhui minulle sanoen: Tule tänne, niin minä näytän sinulle sen suuren porton tuomion, joka istuu paljojen vetten päällä; hänen kanssaan maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta, ja maan asukkaat ovat juopuneet hänen haureutensa viinistä. Ilmestys 17:1, 2.

भवष्यद्दक्ता कभी एक-दूसरे का खंडन नहीं करते।

Ja profeettain henget ovat profeetoille alamaiset. Sillä Jumala ei ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala, niin kuin kaikissa pyhien seurakunnissa. 1. Korinttolaiskirje 14:32, 33.

Maailman lopussa ”sen suuren porton tuomio, joka istuu paljojen vetten päällä”, sen suuren porton, ”jonka kanssa maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta”, sen suuren porton, joka on juovuttanut ”maan asukkaat” ”haureutensa viinillä”, kuvataan Jesajan toimesta ”porttona”, joka on unohdettu ”yhden kuninkaan päivien” ajaksi eli seitsemänkymmeneksi profeetalliseksi vuodeksi. Kun seitsemänkymmentä vuotta päättyvät, Tyyros ”harjoittaa haureutta kaikkien maailman valtakuntien kanssa”. Jesajan portto on Johanneksen suuri portto. Jesajan portto ja Johanneksen portto edustavat roomalaiskatolista kirkkoa, sillä nainen on Jumalan sanassa kirkon vertauskuva.

Vaimot, olkaa omille miehille alamaiset niin kuin Herralle. Sillä mies on vaimon pää, niin kuin Kristuskin on seurakunnan pää; ja hän on ruumiin Vapahtaja. Niin kuin siis seurakunta on alamainen Kristukselle, samoin olkoot vaimotkin omille miehille alamaiset kaikessa. Miehet, rakastakaa vaimojanne, niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, että hän sen pyhittäisi, puhdistaen sen vedenpesulla sanan kautta, asettaakseen sen eteensä kirkastettuna seurakuntana, jossa ei olisi tahraa eikä ryppyä eikä mitään sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton. Samoin tulee miesten rakastaa vaimojaan niin kuin omia ruumiitaan. Joka rakastaa vaimoansa, rakastaa itseään. Sillä ei kukaan ole koskaan vihannut omaa lihaansa, vaan ravitsee ja vaalii sitä, niin kuin Herrakin seurakuntaa. Sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä, hänen lihastansa ja hänen luistansa. Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa. Mutta myös teistä kukin kohdaltaan rakastakoon vaimoaan niin kuin itseään, ja vaimo peljätköön miestänsä. Efesolaiskirje 5:22–33.

Apostoli Paavali osoittaa, että Kristuksen kirkko esitetään profeetallisesti naisena. Sen tähden nainen profetiassa on kirkko, mutta Kristuksen kirkko on ”pyhä ja nuhteeton”. Epäpyhä kirkko esitetään epäpyhänä naisena; niinpä Jesaja osoittaa porton ja Johannes huoran. He esittävät paavikunnan huorana, ja Jumalan kirkko on neitsyt.

Sillä minä olen kiivaana teistä Jumalan kiivaudella; sillä minä olen kihlannut teidät yhdelle ainoalle miehelle asettaakseni teidät Kristukselle puhtaana neitsyenä. 2. Korinttolaiskirje 11:2.

Jumalan seurakuntaa ei ainoastaan kuvata neitsyeksi, vaan se on kihlattu vain yhdelle miehelle. Tyyro ja Johanneksen suuri portto harjoittavat haureutta maan kuninkaiden kanssa. Katolisella kirkolla on suhde useisiin miehiin, ei vain yhteen. Daniel ilmoittaa meille, että kuninkaat ovat valtakuntia.

Tämä on se uni; ja me ilmoitamme sen selityksen kuninkaalle. Sinä, oi kuningas, olet kuningasten kuningas; sillä taivaan Jumala on antanut sinulle valtakunnan, vallan, voiman ja kunnian. Ja missä ikinä ihmislapset asuvatkin, kedon eläimet ja taivaan linnut hän on antanut sinun käteesi ja tehnyt sinut niiden kaikkien hallitsijaksi. Sinä olet tämä kultainen pää. Ja sinun jälkeesi nousee toinen valtakunta, sinua alempi, ja sen jälkeen kolmas valtakunta, vaskinen, joka on hallitseva kaikkea maata. Ja neljäs valtakunta on oleva luja kuin rauta; sillä niin kuin rauta murskaa ja lannistaa kaiken, samoin se, niin kuin rauta joka kaikki nämä rikkoo, on murskaava ja musertava. Daniel 2:36–40.

Danielin toisessa luvussa Raamatun profetian valtakunnat tunnustetaan ja selitetään. Selittäessään unen Nebukadnessarille Daniel ilmoittaa Nebukadnessarille, että tämä on kultainen pää. Kultainen pää on kuningas, mutta kuningas edustaa valtakuntaa. Roomalaiskatolinen kirkko on se suuri portto, joka harjoittaa haureutta kaikkien maan kuninkaiden kanssa seitsemänkymmenen profeetallisen vuoden lopussa. Kuninkaat ovat miesten vertauskuvia, ja Tyyro on saastainen nainen. Nainen on seurakunta, portto on epäpuhdas seurakunta; mies on kuningas ja kuningas on valtakunta. Nainen on seurakunta ja kuningas on valtio. Näiden kahden entiteetin lainvastainen suhde edustaa hengellistä haureutta.

Yhdysvaltain perustuslaki on jumalallinen asiakirja, joka vahvistaa näiden kahden kokonaisuuden erillään pitämisen välttämättömyyden. Vaikka emme ole vielä päättäneet Tyyron samaistamista roomalaiskatoliseen kirkkoon, näyttää tässä kohden asianmukaiselta käsitellä toista Jesajan luvussa kaksikymmentäkolme esiintyvää symbolia, joka selittää miehen ja naisen — kirkon ja valtion — symboliikkaa.

Katso Kaldealaisten maata: tätä kansaa ei ollut, ennen kuin Assyria sen perusti erämaassa asuville; he pystyttivät sen tornit, he rakensivat sen palatsit, ja hän teki sen raunioiksi. Jesaja 23:13.

Jakeessa assyrialainen perusti kaldealaisten maan ja rakensi sekä ”tornit” että ”palatsit”. Assyrialainen on Nimrodin vertauskuva, ja kaldealaiset edustavat Babylonin salauskontojen uskonnollisia johtajia. ”Torni” on seurakunnan vertauskuva. Kun Jeesus esitti vertauksen viinitarhasta, sisar White kommentoi vertausta seuraavasti:

”Vertauksessa perheenisäntä kuvasi Jumalaa, viinitarha juutalaista kansaa ja aita jumalallista lakia, joka oli heidän suojansa. Torni oli tempppelin vertauskuva.” Alfa ja omega, s. 596.

Assyrialainen perusti kaldealaisten maan, jotka pystyttivät kirkon (tornin) ja ”palatsin”. ”Palatsi” edustaa ”kuningasta”, joka puolestaan edustaa valtakuntaa. Valtakunta esitetään myös kaupunkina.

Ja he sanoivat: ”Tulkaa, rakentakaamme itsellemme kaupunki ja torni, jonka huippu ulottuu taivaaseen, ja tehkäämme itsellemme nimi, ettemme hajaantuisi yli koko maan pinnan.” 1. Moos. 11:4.

”Torni” ja ”palatsi”, jotka assyrialainen perusti, ovat se ”kaupunki” ja ”torni”, jotka Nimrod rakensi.

Ja heidän ruumiinsa makaavat sen suuren kaupungin kadulla, jota hengellisesti kutsutaan Sodomaksi ja Egyptiksi, missä myös meidän Herramme ristiinnaulittiin. Ilmestys 11:8.

Inspiraatio ilmoittaa meille, että Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa mainittu ”suuri kaupunki” edustaa Ranskan valtakuntaa Ranskan vallankumouksen aikana.

”Se ”suuri kaupunki”, jonka kaduilla todistajat surmataaan ja jossa heidän ruumiinsa makaavat, on ”hengellisesti” Egypti. Kaikista Raamatun historiassa esiintyvistä kansoista Egypti rohkeimmin kielsi elävän Jumalan olemassaolon ja vastusti Hänen käskyjään. Yksikään hallitsija ei milloinkaan uskaltanut nousta taivaan auktoriteettia vastaan avoimempaan ja röyhkeämpään kapinaan kuin Egyptin kuningas. Kun Mooses toi hänelle Herran nimessä sanoman, farao vastasi ylpeästi: ”Kuka on Jehova, että minä kuulisin Hänen ääntänsä ja päästäisin Israelin menemään? Minä en tunne Jehovaa enkä myöskään päästä Israelia menemään.” 2. Moos. 5:2, A.R.V. Tämä on ateismia, ja Egyptin edustama kansakunta ilmaisisi samanlaista elävän Jumalan vaatimusten kieltämistä ja osoittaisi samanlaista epäuskon ja uhman henkeä. ”Suurta kaupunkia” verrataan myös ”hengellisesti” Sodomaan. Sodoman turmelus Jumalan lain rikkomisessa ilmeni erityisesti irstautena. Ja tämän synnin tuli niin ikään olla huomattavan hallitseva tunnusmerkki siinä kansakunnassa, joka täyttäisi tämän raamatunkohdan määrittelyt.

”Niinpä profeetan sanojen mukaan vähän ennen vuotta 1798 oli nouseva jokin saatanallista alkuperää ja luonnetta oleva valta käymään sotaa Raamattua vastaan. Ja siinä maassa, jossa Jumalan kahden todistajan todistus näin vaiennettaisiin, tulisivat ilmeisiksi faraon ateismi ja Sodomian irstaus.

”Tämä profetia on saanut mitä tarkimman ja silmiinpistävimmän täyttymyksen Ranskan historiassa. Vallankumouksen aikana, vuonna 1793, ’maailma kuuli ensimmäistä kertaa mieskokouksen, joka oli syntynyt ja kasvatettu sivistyksen piirissä ja joka otti itselleen oikeuden hallita erästä Euroopan hienoimmista kansakunnista, kohottavan yhteisen äänensä kieltääkseen kaikkein juhlallisimman totuuden, jonka ihmisen sielu vastaanottaa, ja yksimielisesti luopuvan uskosta Jumaluuteen ja sen palvonnasta.’—Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, vol. 1, ch. 17. ’Ranska on ainoa kansakunta maailmassa, jonka osalta on säilynyt luotettava tieto siitä, että se kansakuntana kohotti kätensä avoimeen kapinaan maailmankaikkeuden Luojaan vastaan. Pilkkajia on ollut paljon, uskottomia on ollut paljon, ja heit on yhä edelleen Englannissa, Saksassa, Espanjassa ja muualla; mutta Ranska erottuu maailmanhistoriassa ainoana valtiona, joka lainsäädäntökokouksensa päätöksellä julisti, ettei Jumalaa ole ja jonka pääkaupungin koko väestö sekä valtava enemmistö muualla, niin naiset kuin miehetkin, tanssivat ja lauloivat ilosta ottaessaan tämän julistuksen vastaan.’—Blackwood’s Magazine, marraskuu 1870.” *The Great Controversy*, 269.

Ilmestyskirjan yhdestoista luvun ”suuri kaupunki” oli Ranskan kansakunta, joka antoi ”lainsäädäntökokouksensa säädöksen”, jossa julistettiin, ettei Jumalaa ole. Säädös oli ateismin ilmaus, sellaisena kuin sitä edustaa faraon kapina. Suuri kaupunki on valtakunta eli ”kansaa” tai ”valtio”. Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa Ranska muodostuu kahdesta vertauskuvasta — Egyptistä ja Sodomasta.

Meille ilmoitetaan: ”Tämä on ateismia, ja Egyptin edustama kansakunta esittäisi samankaltaisen elävän Jumalan vaatimusten kieltämisen ja ilmentäisi samanlaista epäuskon ja uhman henkeä. ’Suurta kaupunkia’ verrataan myös ’hengellisesti’ Sodomaan. Sodomian turmelus Jumalan lain rikkomisessa ilmeni erityisesti irstaudessa.”

Ranskan suurta kaupunkia tai kansakuntaa kuvataan vertauskuvallisesti kansakuntana (Egypti) ja kaupunkina (Sodoma). Egypti ”antaisi äänensä kuulua”, ja kansakunnan puhuminen edustaa valtiotaitoa, ei kirkollista hallintoa. Egypti oli valtio ja Sodoma oli kirkko; tällainen esitystapa löytyy Ilmestyskirjan yhdestoista luvusta.

”Kansakunnan ’puhuminen’ on sen lainsäädäntö- ja tuomiovallan toiminta.” Suuri taistelu, 442.

Ilmestyskirjan yhdestoista luku esittää Johanneksen profeetallisessa symboliikassa Ranskan vallankumouksen tapahtumat. Itse vallankumous tarjosi runsain mitoin historiallista todistusaineistoa Johanneksen tässä luvussa esittämien ennustusten paikkansapitävyydestä. Johannes ennusti, sitten Ranskan vallankumous täytti ennustuksen, ja sitten puolestaan — sekä ennustus että ennustuksen historiallinen täyttymys osoittavat ja rinnastuvat maailman lopun tapahtumiin, jolloin jälleen turmeltunut valtio yhdistyy turmeltuneeseen kirkkoon. Tuo epäpyhä liitto seuraa luonnollisesti verilöyly. Jumalan valtakuntakin on suuri kaupunki.

Ja hän vei minut hengessä suurelle ja korkealle vuorelle ja näytti minulle sen suuren kaupungin, pyhän Jerusalemin, joka laskeutui alas taivaasta Jumalan luota. Ilmestys 21:10.

”Yljän tuleminen, josta tässä puhutaan, tapahtuu ennen häitä. Häät kuvaavat sitä, että Kristus ottaa vastaan valtakuntansa. Pyhää kaupunkia, Uutta Jerusalemiä, joka on valtakunnan pääkaupunki ja sen edustaja, kutsutaan ’morsiameksi, Karitsan vaimoksi’. Enkeli sanoi Johannekselle: ’Tule tänne, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon.’ ’Hän vei minut hengessä’, sanoo profeetta, ’ja näytti minulle sen suuren kaupungin, pyhän Jerusalemin, joka laskeutui alas taivaasta Jumalan tyköä.’ Ilmestys 21:9, 10.” Suuri taistelu, 426.

Nimrodin kapina ilmenee hänen tornin ja kaupungin rakentamisessaan, mikä on esikuvaa kirkon ja valtion yhdistymisestä maailman lopussa, sillä kaikki profeetat puhuivat maailman lopusta. Nimrodin kapina oli myös jatkoa Luciferin kapinalle, jonka haluna oli saada hallintaansa sekä Jumalan kirkko että Jumalan valtio.

Kuinka oletkaan pudonnut taivaasta, oi Kointähti, aamun poika! Kuinka oletkaan syösty maahan, sinä, joka kukistit kansakunnat! Sillä sinä sanoit sydämessäsi: Minä nousen taivaaseen, minä korotan valtaistuimeni Jumalan tähtien yläpuolelle; minä istun myös seurakunnan vuorella, pohjoisen ääressä; minä nousen pilvien kukkuloiden yläpuolelle; minä teen itseni Korkeimman kaltaiseksi. Jesaja 14:12–14.

Kun Jesaja paljastaa Luciferin sydämen salaiset halut olla ”Korkeimman kaltainen”, hän osoittaa, että Lucifer pyrkii istumaan kahdella selvästi erilaisella istuimella. Hän tahtoo ”korottaa” ”valtaistuimensa Jumalan tähtien yläpuolelle” sekä ”istua myös seurakunnan vuorella pohjoisen perillä”.

Valtaistuini on kuninkaan vallan — tai valtiovallan — vertauskuva, ja ”pohjoisen sivut” on Jumalan seurakunta.

Laulu ja psalmi korahilaisille. Suuri on Herra, ja sangen ylistettävä meidän Jumalamme kaupungissa, pyhällä vuorellansa. Kaunis kohoamisessansa, koko maan ilo, on Siionin vuori pohjoisen puolella, suuren Kuninkaan kaupunki. Jumala tunnetaan sen palatseissa turvaksi. Psalmi 48:1–3.

Jerusalem on ”suuren Kuninkaan kaupunki”, ja siten se merkitsee Jumalan poliittista valtaistuinta; Jerusalem on myös ”hänen pyhytensä vuori”, ”pohjan perillä”, ja siten se merkitsee Jumalan uskonnollista valtaistuinta. Alusta alkaen Saatanan kapina ja sodankäynti kuvataan siinä yhteydessä, että hän haluaa hallita sekä Jumalan seurakuntaa että Jumalan valtiota. Sen jälkeen Saatana johti Nimrodin kapinaa, ja maa, jonka hän perusti kaldealaisille, esitetään maana, jossa Nimrod rakensi sekä tornin että kaupungin – seurakunnan ja valtion.

Sen tähden, kun Jesajan portto ja Johanneksen suuri portto harjoittavat haureutta maan kuninkaiden kanssa, profetia osoittaa, että roomalaiskatolisen kirkon ja maan kuninkaiden välille syntyy epäpuhdas suhde seitsemänkymmenen profeettallisen vuoden päätyessä.

Jesajan profeettallinen sanoma kuvaa luvussa kaksikymmentäkolme portto Tyyron tuomiota, ja Johannes kuvaa saman tuomion vertauskuvalla helakanpunaudesta naisesta, joka tunnistetaan

nimellä ”suuri Babylon”. Kolmas todistaja saman porton samasta tuomiosta on seuraava:

”Ilmestyskirjan 17. luvun nainen (Babylon) kuvataan ’puetuksi purppuraan ja helakanpunaiseen ja koristetuksi kullalla ja jalokivillä ja helmillä; hänellä oli kädessään kultainen malja, joka oli täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa saastaa; ... ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi: Salaisuus, Suuri Babylon, porttojen äiti.’ Profeetta sanoo: ’Minä näin sen naisen juopuneena pyhien verestä ja Jeesuksen marttyyrien verestä.’ Babylonista sanotaan edelleen, että se on ’se suuri kaupunki, jolla on maan kuninkaat vallassansa’. Ilmestyskirja 17:4–6, 18. Valta, joka niin monien vuosisatojen ajan piti kristikunnan hallitsijoita itsevaltaisen herruuden alaisina, on Rooma.” Suuri taistelu, 382.

Tyyro on roomalaiskatolinen kirkko ”viimeisinä päivinä”. Tuona aikana paavius lähtee liikkeelle ja laulaa vietteleviä laulujaan maan kuninkaille, johdattaen näin kuninkaat haureuden tekoon, joka profeetallisessa merkityksessä on kirkon ja valtion yhdistyminen.

Ja sinä päivänä tapahtuu, että Tyyro unohdetaan seitsemäksikymmeneksi vuodeksi, yhden kuninkaan päivien mukaan; seitsemänkymmenen vuoden loputtua Tyyro laulaa niin kuin portto. Jesaja 23:15.

Kuningas on valtakunta Raamatun profetiassa, joten Tyyros joutuu unohduksiin siksi ajaksi, jolloin profeetallinen valtakunta hallitsee seitsemänkymmentä vuotta.

Ja niin tapahtuu sinä päivänä, että Tyyros joutuu unohduksiin seitsemäksikymmeneksi vuodeksi, yhden kuninkaan päivien mukaan; seitsemänkymmenen vuoden päätyttyä Tyyroksen käy niin kuin portolle lauletaan: Ota harppu, kulje ympäri kaupunkia, sinä unohdettu portto; soita suloisesti, laula monta laulua, jotta sinut muistettaisiin. Ja tapahtuu seitsemänkymmenen vuoden päätyttyä, että Herra on katsova Tyyroksen puoleen, ja se palaa palkkansa ääreen ja harjoittaa haureutta kaikkien maailman valtakuntien kanssa koko maan piirin päällä. Jesaja 23:15–17.

Sen valtakunnan päivinä, joka hallitsee seitsemänkymmentä profeetallista vuotta, roomalaiskatolinen kirkko joutuu unohduksiin. Seitsemänkymmenen vuoden päätyttyä paavillinen valta ”soittaa suloisesti, laulaa monta laulua”. Profeetallisesti ”laulu” merkitsee ”kokemusta”.

”Valtaistuimen edessä olevan kristallimeren, tuon ikään kuin tuleen sekoittuneen lasimeren, äärelle — niin sädehtivä se on Jumalan kirkkaudesta — on kokoontunut se joukko, joka on ”voittanut pedon ja sen kuvan ja sen merkin ja sen nimen luvun”. Karitsan kanssa Siionin vuorella, ”Jumalan kanteleet” käsissään, seisovat ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta, jotka on lunastettu ihmisten joukosta; ja kuuluu ikään kuin paljojen vetten pauhu ja ikään kuin suuren ukkosen jylinä, ”kanteleensoittajien ääni, niiden jotka kanteleillaan soittavat”. Ja he laulavat valtaistuimen edessä ”uutta laulua”, laulua, jota kukaan ei voi oppia paitsi ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta. Se on Mooseksen ja Karitsan laulu — vapautuksen laulu. Kukaan muu kuin ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta ei voi oppia sitä laulua; sillä se on heidän kokemuksensa laulu — kokemus, jollainen ei ole ollut yhdelläkään muulla joukolla. ”Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä hän menee.” Heidät, jotka on muutettu pois maan

päältä, elävien joukosta, luetaan ”esikoishedelmäksi Jumalalle ja Karitsalle”. Ilmestys 15:2, 3; 14:1–5. ”Nämä ovat ne, jotka tulevat suuresta ahdistuksesta”; he ovat käyneet läpi sen ahdistuksen ajan, jonka vertaista ei ole ollut siitä asti kuin kansoja on ollut; he ovat kestäneet Jaakobin ahdistuksen ajan tuskan; he ovat seisonet ilman puolustajaa Jumalan tuomioiden viimeisen vuodatuksen aikana. Mutta heidät on pelastettu, sillä he ovat ”pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä”. ”Heidän suustaan ei ole valhetta löydetty, sillä he ovat tahrattomat” Jumalan edessä. ”Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään; ja hän, joka valtaistuimella istuu, on asuva heidän keskellensä.” He ovat nähneet maan hävitettynä nälänhädän ja ruton kautta, auringon saadessa vallan polttaa ihmisiä suurella helteellä, ja he itse ovat kärsineet vaivaa, nälkää ja janoa. Mutta ”ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko satu heihin, eikä mikään helle. Sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä.” Ilmestys 7:14–17.” Suuri taistelu, 648.

“Hänen temppelissään kaikki puhuvat hänen kunniastaan’ (Psalmi 29:9), ja laulu, jota lunastetut laulavat — heidän kokemuksensa laulu — on julistava Jumalan kunniaa: ‘Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen Kuningas. Kuka ei pelkäisi, Herra, ja kirkastaisi sinun nimeäsi? sillä sinä ainoastaan olet pyhä.’ Ilmestys 15:3, 4, R.V.” Education, 308.

Seitsemänkymmenen profeetallisen vuoden lopussa paavius ”soittaa suloisesti, laulaa monta laulua, että” sinut ”muistettaisiin”. Sen valtakunnan lopussa, joka hallitsee seitsemänkymmentä profeetallista vuotta, roomalaiskatolinen kirkko muistuttaa maailmaa menneen historiansa kokemuksesta. Tuossa historiassa se hallitsi moraalisen auktoriteettina suhteessa itsensä ja Euroopan kuninkaiden välillä. Tuo historia tunnistetaan aiheellisesti pimeäksi keskiajaksi, ja kaikki se pimeys, joka millään tavoin voidaan liittää siihen historiaan, jossa paavius hallitsi Euroopan kuninkaita, voidaan johtaa juuri siihen perustavaan tekoon, joka synnytti kaiken sitä seuranneen pimeyden. Tuo teko oli kirkon ja valtion yhdistäminen, Euroopan kuninkaiden ja katolisen kirkon yhdistäminen. Raamatullisessa avioliitossa miehen tulee hallita vaimoa, mutta siinä historiassa tapahtunut haureus oli käänteinen verrattuna miehen ja naisen välisen suhteen todelliseen järjestykseen.

Seitsemänkymmenen vuoden päättyessä tulee suuri kriisi, kun sen raamatullisen profetian valtakunnan aika tulee päätökseen, joka hallitsee maailmaa sinä ajanjaksona, jolloin paavikunta on profeetallisesti unohduksissa. Tuon valtakunnan romahduksen synnyttämä maailmanlaajuinen kriisi avaa katoliselle kirkolle oven ryhtyä ilmoittamaan maailmalle, että jotta se voisi selviytyä tuon valtakunnan romahduksen synnyttämistä vaikeista ajoista, maailman täytyy alistua roomalaiskatolisen kirkon moraaliseen auktoriteettiin, kuten pimeän keskiajan historiassa havainnollistetaan.

Kun valtakunta päättyy ja paavius laulaa laulun menneestä kokemuksestaan, kokemuksesta, jota historioitsijat nimittävät pimeydeksi, niin kuinka tuo pimeä historia voisi mitenkään olla sanoma, jonka paavius jakaisi maan kuninkaille ja joka vakuuttaisi heidät tekemään huorin hänen kanssaan? Miksi suuren kriisin aikana menneiden aikakausien kokemus, (hänen laulunsa) hänen

kokemuksensa ennen kuin hänet profeetallisesti unohdettiin, tarjoaisi sen logiikan, jonka perusteella maan kuninkaat hyväksyisivät pimeyden kokemuksen ratkaisuksi suureen kriisiinsä?

”Suuri joukko, jopa niidenkin keskuudessa, jotka eivät suhtaudu suopeasti roomalaiskatolisuuteen, käsittää vain vähän vaaraa hänen vallastaan ja vaikutuksestaan. Monet väittävät, että keskiajalla vallinnut älyllinen ja moraalinen pimeys suosi hänen oppiensa, taikauskonsa ja sortonsa leviämistä ja että nykyaikojen suurempi sivistys, tiedon yleinen leviäminen sekä lisääntyvä vapaamielisyys uskonnollisissa asioissa estävät suvaitsemattomuuden ja tyrannian elpymisen. Jo pelkkää ajatusta, että tällainen asiantila vallitsisi tässä valistuneessa ajassa, pidetään naurettavana. On totta, että suuri valo, älyllinen, moraalinen ja uskonnollinen, loistaa tämän sukupolven ylle. Jumalan pyhän sanan avoimilta sivuilta taivaallinen valo on vuodatettu maailmaan. Mutta on muistettava, että mitä suurempi annettu valo on, sitä suurempi on niiden pimeys, jotka sitä vääristelevät ja hylkäävät.

Raamatun rukoiillen suoritettu tutkiminen osoittaisi protestanteille paaviuden todellisen luonteen ja saisi heidät kammomaan ja karttamaan sitä; mutta monet ovat omissa silmissään niin viisaita, etteivät he tunne tarvitsevansa nöyrästi etsiä Jumalaa, jotta heidät johdatettaisiin totuuteen. Vaikka he kerskaavat valistuksellaan, he eivät tunne eivätkä Kirjoituksia eivätkä Jumalan voimaa. Heidän täytyy löytää jokin keino vaientaa omatuntonsa, ja he etsivät sitä, mikä on vähiten hengellistä ja nöyryyttävää. He haluavat menetelmän, jonka avulla unohtaa Jumala mutta joka käy menetelmästä muistaa Häntä. Paavius soveltuu erinomaisesti vastaamaan kaikkien näiden tarpeisiin. Se on valmis kahdelle ihmisluokalle, jotka käsittävät lähes koko maailman — niille, jotka tahtovat pelastua ansioidensa perusteella, ja niille, jotka tahtovat pelastua synneissään. Tässä on sen voiman salaisuus.

”On osoitettu, että suuren älyllisen pimeyden päivä on ollut suotuisa paaviuden menestykselle. Vielä on osoitettava, että myös suuren älyllisen valon päivä on yhtä suotuisa sen menestykselle. Menneinä aikakausina, jolloin ihmiset olivat ilman Jumalan sanaa ja ilman totuuden tuntemusta, heidän silmänsä oli sidottu, ja tuhansia kiedottiin ansaan näkemättä verkkoa, joka oli levitetty heidän jalkojensa eteen. Tässä sukupolvessa on monia, joiden silmät häikäistyvät inhimillisten spekulatioiden loisteesta, ’valheellisesti niin kutsutun tieteen’; he eivät erota verkkoa, vaan astuvat siihen yhtä valmiisti kuin jos heidän silmänsä olisi sidottu. Jumala tarkoitti, että ihmisen älyllisiä kykyjä olisi pidettävä hänen Luojaansa lahjana ja että niitä olisi käytettävä totuuden ja vanhurskauden palveluksessa; mutta kun ylpeyttä ja kunnianhimoa vaalitaan ja ihmiset korottavat omat teoriansa Jumalan sanan yläpuolelle, silloin älykkyys voi saada aikaan suurempaa vahinkoa kuin tietämättömyys. Näin nykyajan valheellinen tiede, joka horjuttaa uskoa Raamattuun, osoittautuu yhtä menestykselliseksi valmistaessaan tietä paaviuden hyväksymiselle miellyttävine muotoineen kuin tiedon pidättäminen osoittautui avatessaan tietä sen mahtavuuden kasvulle pimeinä keskiaikoina.” Suuri taistelu, 572.

Roomalaiskatoliset myöntävät, että sapatin muuttamisen on tehnyt heidän kirkkonsa, ja he vetoavat juuri tähän muutokseen todisteena kirkon ylimmästä auktoriteetista. He julistavat, että viettäessään viikon ensimmäistä päivää sapattina protestantit tunnustavat kirkon vallan säätää jumalallisista asioista. Rooman kirkko ei ole luopunut väitteestään erehtymättömyyteen; ja kun

maailma ja protestanttiset kirkot hyväksyvät sen luoman väärän sapatin samalla kun hylkäävät Jehovan sapatin, he tosiasiallisesti tunnustavat tämän väitteen. He voivat vedota tämän muutoksen puolesta auktoriteettiin, mutta heidän päättelynsä virheellisyys on helposti havaittavissa. Paavilainen on kyllin terävä nähdäkseen, että protestantit pettävät itseään sulkemalla tahallaan silmänsä asian tosiseikoilta. Sunnuntailaitoksen saadessa yhä enemmän kannatusta hän iloitsee varmana siitä, että se lopulta tuo koko protestanttisen maailman Rooman lipun alle.

Sapatin muuttaminen on Rooman kirkon vallan merkki tai tunnus. Ne, jotka neljännen käskyn vaatimukset ymmärtäen päättävät viettää väärää sapattia todellisen sijasta, osoittavat siten kunnioitusta sille vallalle, jonka yksinomaisesta määräyksestä sitä vietetään. Pedon merkki on paavillinen sapatti, jonka maailma on hyväksynyt Jumalan asettaman päivän sijalle.

”Mutta aika vastaanottaa pedon merkki, niin kuin se on profetiassa määrätty, ei ole vielä tullut. Koetuksen aika ei ole vielä koittanut. Jokaisessa kirkossa on todellisia kristittyjä, roomalaiskatolista kirkkoa myöskään pois sulkematta. Ketään ei tuomita, ennen kuin hän on saanut valon ja nähnyt neljännen käskyn velvoittavuuden. Mutta kun annetaan asetus, joka pakottaa viettämään väärennettyä sapattia, ja kun kolmannen enkelin voimallinen huuto varoittaa ihmisiä pedon ja sen kuvan palvonnasta, raja väärän ja oikean välillä vedetään selvästi. Silloin ne, jotka yhä edelleen pysyvät rikkomuksessa, saavat pedon merkin otsaansa tai käteensä.

”Nopein askelin me lähestymme tätä ajanjaksoa. Kun protestanttiset kirkot yhtyvät maalliseen valtaan tukeakseen väärää uskontoa, jonka vastustamisen tähden heidän esi-isänsä kestivät ankarimman vainon, silloin paavillinen sapatti pannaan täytäntöön kirkon ja valtion yhdistetyllä arvovallalla. Tapahtuu kansallinen luopumus, joka päättyy ainoastaan kansalliseen perikatoon.” Bible Training School, 2. helmikuuta 1913.

Olemme nyt käsitelleet viittä niistä symboleista, jotka pyrimme tunnistamaan ennen kuin varsinaisesti käsittelemme itse lukua. Kaupunki on valtakunta raamatullisessa profetiassa, ja Jesajan luvussa kaksikymmentäkolme on kaksi valtakuntaa, jotka ovat läheisesti toisiinsa liittyneet, mutta selvästi erilaiset. Ensimmäinen on ”kruunuja jakava kaupunki” ja toinen on ”kauppakaupunki”. Viimeisinä päivinä se valta, joka hallitsee lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolmiosaista liittoa, on paavius. Se on se valtakunta, jolla on kruunu.

”Lähestyessämme viimeistä kriisiä on elintärkeää, että Herran työvälineiden keskuudessa vallitsee sopusointu ja ykseys. Maailma on täynnä myrskyä, sotaa ja eripuraisuutta. Kuitenkin yhden pään — paavillisen vallan — alaisuudessa ihmiset yhtyvät vastustamaan Jumalaa Hänen todistajissaan. Tämän liiton lujittaa suuri luopio. Pyrkiessään yhdistämään kätyrinsä sotimaan totuutta vastaan hän toimii jakaakseen ja hajottaakseen sen puolustajat. Kateus, paha epäluulo, panettelu — näitä hän yllyttää synnyttääkseen epäsovua ja riitaa.” Testimonies, osa 7, s. 182.

Kruunun saanut valtakunta on Tyyros, joka merkitsee ”kalliota”. Tässä luvussa Tyyros edustaa paaviutta, joka pyrkii väärentämään Kristuksen, sillä paavius on antikristus. Sana ”anti” sanassa antikristus merkitsee ”jonkin sijasta”. Paavius pyrkii väärentämään Kristuksen kaikilla tasoilla, ja nimi Tyyros merkitsee kalliota, sillä paavius on ”Aikojen Kallion” väärennös.

Kuka on tehnyt tämän päätöksen Tyyrosta, kruunun kantajasta kaupungista, jonka kauppiaat ovat ruhtinaita ja jonka kauppamiehet ovat maan kunnioitetuimpia? Herra Sebaot on sen päättänyt, tahratakseen kaiken kunnian ylpeyden ja saattaakseen halveksituiksi kaikki maan kunnioitetuimmat. Kulje maasi halki kuin virta, sinä Tarsiin tytär; ei ole enää voimaa. Hän ojensi kätensä meren yli, hän järjestytti valtakuntia; Herra on antanut käskyn kauppiaskaupunkia vastaan hävittääkseen sen linnoitukset. Jesaja 23:8–11.

Aiomme monien todistajien perusteella osoittaa, että ”valtakuntien järkyttäminen” toteutetaan Jumalan toimesta islamin kautta. Islam on se voima, joka vihoittaa kansakunnat ja jota käytetään kansakuntien järkyttämiseen. Tässä kohden toteamme, että Herra on päättänyt saattaa halveksunnan alaisiksi ”kaikki maan kunnialliset”, jotka ovat ne ”kauppiaat” ja ”liikemiehet”, joiden ”linnakkeet” on hävitettävä. Kauppiaskaupunki ja kruunuja jakava kaupunki ”ovat herättäneet taivaan epäsuosion”, ja Herra on päättänyt tuhota niiden ”linnakkeet”, ja tämä edustaa taloutta. Talouden romahtaminen tapahtuu ennen sunnuntailakia Yhdysvalloissa, sillä ennen sunnuntailakia Yhdysvaltain kansalaiset vaativat, että heidät palautettaisiin ”jumalalliseen suosioon ja ajalliseen menestykseen”. Heidän väitteensä on, etteivät Jumalan tuomiot lakkaa, ennen kuin sunnuntaita ”ankarasti valvotaan”. Useat Raamatun todistajat ovat yhtä mieltä siitä, että olemme maailman talouden valtavan romahduksen kynnyksellä. Tuo romahdus tapahtuu ennen sunnuntailakia, aivan kuten vuoden 1837 romahdus tapahtui ennen 22. lokakuuta 1844.

”Ja silloin suuri pettäjä saa ihmiset vakuuttuneiksi siitä, että ne, jotka palvelevat Jumalaa, aiheuttavat nämä onnettomuudet. Se ihmisryhmä, joka on herättänyt taivaan epäsuosion, vierittää kaikki vaivansa niiden syyksi, joiden kuuliaisuus Jumalan käskyille on jatkuvana nuhteena lainrikkokijille. Julistetaan, että ihmiset loukkaavat Jumalaa rikkomalla sunnuntaisapattia; että tämä synty on tuonut onnettomuuksia, jotka eivät lakkaa, ennen kuin sunnuntain viettoa ryhdytään ankarasti valvomaan; ja että ne, jotka esittävät neljännen käskyn vaatimukset ja siten hävittävät kunnioituksen sunnuntaita kohtaan, ovat kansan vaivaajia, estäen sen palautumisen Jumalan suosioon ja ajalliseen menestykseen. Näin toistetaan muinoin Jumalan palvelijaa vastaan esitetty syytös, ja aivan yhtä hyvin perustelluin perustein: ’Ja tapahtui, kun Ahab näki Elia, että Ahab sanoi hänelle: Sinäkö olet se, joka saattaa Israelin onnettomuuteen? Ja hän vastasi: En minä ole saattanut Israelia onnettomuuteen, vaan sinä ja sinun isäsi huone, koska te olette hyljänneet Herran käskyt, ja sinä olet seurannut baaleja.’ 1 Kun. 18:17, 18. Kun kansan viha väärin syytösten tähden kiihtyy, se menettelee Jumalan sanansaattajia kohtaan hyvin samalla tavoin kuin luopio-Israel menetteli Eliaa kohtaan.” Suuri taistelu, 590.

Elia kohtaaminen Baalin profeettojen ja lehdon pappien kanssa Karmelvuorella edustaa sunnuntailakia. Seurakunnalle annettu sanoma oli: ”valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella.” Kun tämä historia toistuu sunnuntailain yhteydessä, kysymys kuuluu: ”minkä päivän aiotte valita, sillä se päivä, jonka valitsette, ilmaisee, ketä palvelette.” Ennen Karmelvuorta oli kolme ja puoli vuotta ankaraa kuivuutta. Ennen sunnuntailakia on sarja sunnuntailakeja, mutta niitä ei ole pantu ”ankarasti täytäntöön”. Sunnuntailakiin liittyvä periaate on, että kansallista luopumusta seuraa kansallinen hävitys. Esimerkkinä tästä on se, että Konstantinus sääti vuonna 321 sunnuntailain, ja pian sen jälkeen Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun neljä ensimmäistä pasuunaa alkoivat saattaa

läntistä Roomaa kohti sen loppua vuoteen 476 mennessä. Konstantinuksen kertomus on tärkeä, sillä siihen sisältyi sunnuntain asteittainen korottaminen sekä samanaikaiset asteittain lisääntyvät rajoitukset seitsemännen päivän sapatia vastaan. Tämä asteittainen kehityshistoria saavutti päätöksensä, kun kansalaiset pakotettiin viettämään sunnuntaita tai heitä vainottiin sapatin pitämisestä. Tämä on myös sunnuntailainsäädännön kärjistyvän kehityksen päätös Yhdysvalloissa. Yksi sunnuntainpalvonnan pakottamiseen liittyvä periaate on: ”kansallista luopumusta seuraa kansallinen hävitys.” Tämä periaate merkitsee, että sunnuntailain täytäntöönpanon kiristyminen tuottaa Jumalan tuomioiden kiristymisen ennen varsinaista sunnuntailakia, josta puhutaan Ilmestyskirjan kolmastoista luvun jakeessa yksitoista. Jokainen säädös tuo mukanaan sitä vastaavan hävityksen. Tuomiot, joiden aiheuttamisesta kansalaiset syyttävät sapatinpitäjiä, ovat todellisuudessa sunnuntailainsäädännön kiristyvän täytäntöönpanon aiheuttamia. Olemme liittäneet mukaan erään Suuresta taistelusta otetun katkelman, jonka olen otsikoinut Sunnuntain eteneminen. Suosittelisin, että lukisitte sen vielä kerran. Se kuuluu kategoriaan nimeltä Profetian Henki.

”Jumala on ilmoittanut, mitä on tapahtuva viimeisinä päivinä, jotta Hänen kansansa olisi valmistautunut kestämaan vastustuksen ja vihan myrskyn. Niiden, joita on varoitettu heidän edessään olevista tapahtumista, ei tule istua tyynessä odotuksessa tulevaa myrskyä odottaen ja lohduttautua sillä, että Herra suojaa uskollisiaan ahdistuksen päivänä. Meidän tulee olla kuin miehet, jotka odottavat Herraansa, ei toimettomassa odotuksessa, vaan vakavassa työssä, horjumattomassa uskossa. Nyt ei ole aika sallia mieleemme kiintyä vähäpätöisiin asioihin. Ihmisten nukkuessa saatana järjestelee aktiivisesti asioita niin, ettei Herran kansa saisi laupeutta eikä oikeutta. Sunnuntailiike etenee nyt pimeydessä. Johtajat salaavat todellisen kysymyksen, eivätkä monet siihen yhtyvät itse näe, mihin pohjavirta on suuntautumassa. Sen tunnustukset ovat lempeitä ja näennäisesti kristillisiä, mutta kun se alkaa puhua, se paljastaa lohikäärmeen hengen. Velvollisuutemme on tehdä kaikki, mikä on vallassamme, uhkaavan vaaran torjumiseksi. Meidän tulisi pyrkiä poistamaan ennakkoluulot asettamalla itsemme oikeaan valoon kansan edessä. Meidän tulisi tuoda heidän eteensä se todellinen kiistakysymys, ja siten esittää tehokkain mahdollinen vastalause toimenpiteitä vastaan, joilla rajoitetaan omantunnonvapautta. Meidän tulisi tutkia Kirjoituksia ja kyetä antamaan syy uskollemme. Profeetta sanoo: ’Jumalattomat harjoittavat jumalattomuutta, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta viisaat ymmärtävät.’” Testimonies, osa 5, 452.

Sunnuntailainsäädäntöä edistävää liikettä on vaikea havaita, sillä se etenee ”pimeydessä”, ja paavikunta ”salaa ja aavistamatta” ”vahvistaa voimiaan omien päämääriensä edistämiseksi”. On tosiasia, että työ sunnuntailainsäädännön saattamiseksi voimaan pimeydessä on keskeinen kysymys sadan neljäkymmenenneljän tuhannen koetuksen prosessissa. Danielin ja sisar Whiten mukaan ”yksikään jumalattomista ei sitä ymmärrä”. Danielin ”jumalattomat” ovat Matteuksen ”tyhmät neitsyet”, jotka sisar White samaistaa laodikealaisiin. Viisaat ymmärtävät ne tapahtumat, jotka nyt ovat käynnissä, vaikka ympärillämme oleva historia näyttäisi olevan ristiriidassa Jumalan sanan kanssa. Uskommeko Jumalan sanaa vai sitä, mitä ympärillämme tapahtuu? Meille on kuitenkin ennalta ilmoitettu, että loppu olisi niin kuin Nooan päivinä.

”Maailma, täynnä mellastusta, täynnä jumalatonta huvinhalua, nukkuu, nukkuu lihallisessa turvallisuudessa. Ihmiset siirtävät Herran tulemuksen kauas tulevaisuuteen. He nauravat varoituksille. Ylpeä kerskaus kuuluu: ’Kaikki pysyy ennallaan niin kuin on ollut luomakunnan alusta asti.’ ’Huomispäivä on oleva niin kuin tämäkin päivä, vieläpä paljon runsaampi.’ 2 Piet. 3:4; Jes. 56:12. Me menemme yhä syvemmälle nautinnonhaluun. Mutta Kristus sanoo: ’Katso, minä tulen niin kuin varas.’ Ilm. 16:15. Juuri sinä aikana, jolloin maailma kysyy pilkaten: ’Missä on lupaus hänen tulemuksestaan?’ merkit täyttyvät. Heidän huutaessaan: ’Rauha ja turvallisuus’, äkillinen perikato tulee. Kun pilkkaaja, totuuden hylkääjä, on käynyt röyhkeäksi; kun työn rutiinia erilaisilla rahanteon aloilla jatketaan periaatteista piittaamatta; kun opiskelija innokkaasti tavoittelee tietoa kaikesta muusta paitsi Raamatustaan, Kristus tulee niin kuin varas.”

”Kaikki maailmassa on kuohunnassa. Aikojen merkit ovat pahaenteisiä. Tulevat tapahtumat heittävät varjonsa edeltä. Jumalan Henki vetäytyy pois maasta, ja onnettomuus seuraa onnettomuutta merellä ja maalla. On myrskyjä, maanjäristyksiä, tulipaloja, tulvia, kaikenasteisia murhia. Kuka voi lukea tulevaisuutta? Missä on turvallisuus? Missään inhimillisessä tai maallisessa ei ole varmuutta. Nopeasti ihmiset asettuvat valitsemansa lipun alle. Levottomina he odottavat ja tarkkaavat johtajiensa liikkeitä. On niitä, jotka odottavat, tarkkaavat ja työskentelevät meidän Herramme ilmestymisen hyväksi. Toinen joukko asettuu riviin ensimmäisen suuren luopion johdon alle. Harvat uskovat koko sydäimestään ja sielustaan, että meidän on kartettava helvettiä ja voitettava taivas.”

”Kriisi hiipii vähitellen päällemme. Aurinko loistaa taivaalla kulkien tavanomaisen ratansa, ja taivaat julistavat yhä Jumalan kunniaa. Ihmiset yhä syövät ja juovat, istuttavat ja rakentavat, menevät naimisiin ja naittavat. Kauppiaat yhä ostavat ja myyvät. Ihmiset tungeksivat toisiaan vastaan tavoitellen korkeinta sijaa. Huvien rakastajat yhä täyttävät teattereita, hevoskilpailuja ja uhkapeliluolia. Korkein kiihtymys vallitsee, mutta armonajan hetki sulkeutuu nopeasti, ja jokainen tapaus on pian ratkaistava iankaikkisesti. Saatana näkee, että hänen aikansa on lyhyt. Hän on pannut kaikki toimijansa työhön, jotta ihmiset tulisivat petetyiksi, harhautetuiksi, toiminnan valtaamiksi ja lumotuiksi, kunnes koetuksen päivä on päättynyt ja armon ovi on iäksi suljettu.”

Juhlallisina kantautuvat meille vuosisatojen halki Herramme varoituksen sanat Öljymäeltä: ”Pitäkää vaari itsestänne, ettei sydämiänne milloinkaan rasittaisi mässäys ja juopumus ja tämän elämän huolet ja niin se päivä yllättäisi teidät.” ”Valvokaa siis ja rukoilkaa alati, että teidät katsottaisiin arvollisiksi välttämään kaikki tämä, mikä on tapahtuva, ja seisomaan Ihmisen Pojan edessä.” Alfa ja omega, 635, 636.

Jesajan luvussa kaksikymmentäkolme Siidon on Yhdysvallat ja Tyyro on paavius. Tyyro ja Siidon olivat muinaisia samanaikaisia foinikialaisia kaupunkeja, jotka sijaitsivat Välimeren rannikolla. Ne tunnettiin merikaupastaan, rikkaudestaan ja vaikutusvallastaan muinaisessa maailmassa. Siidon ja sen ”kauppiaat” täydensivät Tarsista tässä kohdassa. Siidonin kauppiaat kävivät kauppaa ”Siihorin siemenellä”, joka on ”joen sato” ja ”joen” hedelmä, ja se on ”hänen tulonsa”, sillä hän on ”kansojen kauppapaikka”. Kaikki profeetat puhuvat maailman lopusta, joten kuka on kansojen kauppapaikka maailman lopussa? Se on Yhdysvallat.

Sihor on Egyptissä oleva virta (todennäköisesti Niilin suisto), ja sitä käytetään kuvaamaan maailman rikkautta, sillä Egypti on maailma. Siidonin ”neitsyt tytär” edustaa Yhdysvaltojen viimeistä sukupolvea, ja häntä sortaa se sotatila, joka liittyy sunnuntailakiin, sekä sitä välittömästi seuraava kansallinen perikato. Näitä Siidonin neitsyitä nuhdellaan Tyrosta esitetyn kysymyksen kautta: ”Onko tämä teidän iloinen kaupunkinne” (valtakunta), josta Yhdysvallat iloitsi? Onko ”tämä se valtakunta, jonka ikä on muinaisista päivistä”, kun kohdan mukaan Nimrod perusti sen pian vedenpaisumuksen jälkeen?

Jumala on määrännyt ja ”päättänyt” rangaista ”Tyyroa, kruunujen jakajaa”. Paavinvallan rangaistukseen sisältyy maailman taloudellisen rakenteen romahtaminen, sillä ”Herra on antanut” ”käskyn” ”Siidonia”, ”kauppiaskaupunkia”, vastaan (Yhdysvaltoja). Hänen käskynsä ”hävittää varustukset” eli Yhdysvaltojen talous on sapatin käsky, sillä kansallista luopumusta seuraa kansallinen perikato.

Paavinvallan rangaistus alkaa koko maailman taloudellisella romahduksella vastauksena siihen, että Yhdysvaltojen talous tuhoetaan. Siidoniin liittyy sen talouteen kytkeytyvä ”huone”, mikä siten edustaa taloudellista rakennetta, joka tuhoetaan, sillä siihen ei enää voida mennä sisään. Ei enää sijoituksia eikä voittoja tuosta ”huoneesta”, sillä se on tuhattu. Tuho tapahtuu sunnuntailaissa, vaikka jo ennen sunnuntailakia tuomiot ovat ennestään voimistumassa. Kun romahdus iskee, paavinvallan, Yhdysvaltojen kauppiasruhtinaiseen ja kunnioitettuine kauppiaineen sekä Tarsiin laivojen on määrä ”ulvoa”.

Ilmaisun ”Tarsis” sijainti tässä kohdassa liittyy antiikin varallisuuteen, ja Raamatussa Tarsiin laivat ovat taloudellisen voiman ensisijainen vertauskuva.

Sillä kuninkaan laivat purjehtivat Tarsisiin yhdessä Huuramin palvelijoiden kanssa; joka kolmas vuosi Tarsisin laivat tulivat tuoden kultaa, hopeaa, norsunluuta, apinoita ja riikinkukkoja. Ja kuningas Salomo voitti rikkaudessa ja viisaudessa kaikki maan kuninkaat. 2 Aikakirja 9:21, 22.

Laivat edustavat taloudellista voimaa, ja Tarsis on raamatullisessa profetiassa johtava taloudellinen laiva. Tarsiksen viimeiselle sukupolvelle, jota edustaa Tarsiksen ”tytär”, sanotaan: ”kulje maasi läpi niin kuin virta”, ja se, minkä hän havaitsee, on, ettei hänen maassaan ole ”enää voimaa”, eikä se voi enää ”iloita” Tyyron valtakunnasta. Se voima, jota he etsivät, oli Siidonin entinen taloudellinen voima, mutta se oli poissa, sillä meri oli puhunut ”sanoen: En minä synnytystuskissa ponnistele enkä synnytä lapsia, en kasvata nuorukaisia enkä vartuta neitsyitä”, osoittaen siten meren viimeisen sukupolven, joka on maailman kansat valittamassa maailman talouden tuhoa, jolloin maailman ihmiset havahtuvat siihen todellisuuteen, että he ovat maan historian viimeinen sukupolvi, ja on liian myöhäistä valmistautua iankaikkiseen elämään.

”Raha menettää pian arvonsa hyvin äkillisesti, kun iankaikkisten näköalojen todellisuus avautuu ihmisen aisteille.” Evangelism, 62.

Tässä kohdassa on kaksi ”sanomaa” eli viestiä, jotka tuottavat tuskaa kaikille. Ensimmäinen ”sanoma” koskee Egyptiä ja toinen ”sanoma” on Tyyro. Egyptiä koskeva sanoma on menneessä

aikamuodossa, sillä Jesaja sanoo: ”niin kuin sanoman tähden Egyptistä”, osoittaen näin, että Jumala oli tehnyt jotakin Egyptille ennen Siidonin (USA:n) hävitystä. Se, mitä Jumala teki Egyptille, edustaa myös Egyptiä koskevaa ”sanomaa”: Hän hävitti Egyptin yhteydessä siihen ensimmäiseen kertaan, jolloin Jumala teki liiton valitun kansan kanssa. Nämä kaksi sanomaa ovat sama ”sanoma”. Egyptiä koskeva sanoma on alku ja Tyyroa koskeva sanoma on loppu. Alfa ja Omega on havainnollistanut liiton sadan neljäkymmenen tuhannen kanssa viimeisinä päivinä tämän aiheen alkuhistorian avulla. Egyptiä koskeva ”sanoma” on Punaisenmeren vapautus, jolloin farao ja hänen sotajoukkonsa tuhottiin, mikä on esikuva Jumalan kansan lopullisesta vapautuksesta, sellaisena kuin sitä edustaa se ”sanoma”, joka on ”Tyyron kuormasana”.

Raamatussa se valta, jonka kuvataan tuhoavan Tarsisin laivat, on islam. Islamin aihetta käsitellään myöhemmin, joten palaamme siihen perusteellisemmin myöhemmin. Se esitetään tässä kohdassa nimellä ”Kittim”, joka on Kyproksen muinainen nimitys, ja kohta sanoo, että Siidonin ja Tyyron hävitys ilmoitetaan ”Kittimistä”. Islamin symboliikka sisältää hyvin täsmällisen kuvauksen Yhdysvaltojen tuhosta Raamatun profetiassa.

On tärkeää seurata Jesajan kirjassa mainittuja päiviä ja vuosia, sillä ne usein osoittavat seuraavan jakson profeetallisen ajan. Jesajan kirjan kahdeskymmeneskolmas luku seuraa kahdennessakymmenennessä toisessa luvussa olevaa Näyn laakson ”tuomiolausumaa”, jota edeltää kahdeskymmenesensimmäinen luku, jossa on kolme ”tuomiolausumaa”, ja kaikki kolme yksilöivät islamin. Ennen tuota lukua, kahdennenkymmenennen luvun ensimmäisessä jakeessa, esitetään profeetallisen historian asetelma, jossa seuraavissa luvuissa seuraavat tuomion profetiat yksilöidään.

Sinä vuonna, jona Tartan saapui Asdodiin — kun Assyrian kuningas Sargon oli lähettänyt hänet — ja soti Asdodia vastaan ja valloitti sen. Jesaja 20:1.

Sana ”Tartan” saattaa olla nimi, tai todennäköisimmin se on sotapäällikön arvonimi. Tartan tuli Asdodiin, Egyptissä sijaitsevaan kaupunkiin, ja valtasi sen sinä historian kautena, jolloin assyrialaiset ottivat asteittain maailman hallintaansa. Assyria oli Babylonin esikuva. Sekä Assyria että Babylon olivat pohjoisesta tulleita valtakuntia, valtakuntia, jotka on tunnistettu ”leijoniksi”, jotka ”hajottivat” Jumalan lampaat, ja molemmat saavat saman rangaistuksen. Assyria oli ensimmäinen, Babylon oli viimeinen.

Israel on hajalleen joutunut lammas; leijonat ovat ajaneet sen tiehensä: ensin Assyrian kuningas on sen niellyt, ja viimeksi tämä Nebukadnessar, Babylonin kuningas, on murskannut sen luut. Sentähden näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä rankaisen Babylonin kuningasta ja hänen maatansa, niinkuin minä rankaisin Assyrian kuningasta. Jeremia 50:17, 18.

Profeetallisesti he ovat kumpikin tuo ”ylpeä Assyria”.

”Kun Sanherib, tuo ylpeä assyrialainen, herjasi ja pilkkasi Jumalaa ja uhkasi Israelia hävityksellä, ’niin tapahtui sinä yönä, että Herran enkeli lähti liikkeelle ja surmasi assyrialaiden leirissä sata kahdeksankymmentäviisi tuhatta’. Siitä sotajoukosta hävitettiin ’kaikki urhoolliset soturit sekä johtajat ja päälliköt’, Sanheribin armeijasta. ’Niin hän palasi

omaan maahansa kasvat häpeästä peitettyinä.’ [2. Kun. 19:35; 2. Aik. 32:21.] Suuri taistelu, 512.

Vuosi, jona ”Tartan tuli Asdodiin” ja ”valloitti sen”, edustaa maailman asteittaista valloittamista paavilliselle vallalle, kuten Danielin kirjan yhdentoista luvun kuudessa viimeisessä jakeessa kuvataan. Sunnuntailakikriisin historia, joka on tutkivan tuomion ”viimeiset päivät” ja joka johtaa suoraan toimeenpaneevaan tuomioon (seitsemään viimeiseen vitsaukseen), on se historiallinen tausta, jota edustaa se ”vuosi”, jona Tartan tuli Asdodiin. Kun tämän historian asiayhteys on asetettu paikoilleen, Jesaja esittää sitten kolme tuomion profetiaa islamia vastaan, yhden Laodikean adventismia koskevan ja sitten Tyyron kuorman. Kahdeskymmenestäneljästä luvusta tulee yksi klassisista esimerkeistä seitsemästä viimeisestä vitsauksesta, ja sitä seuraa kahdeskymmenesviides luku, joka edustaa Jumalan kansan lopullista vapautusta ja jossa näemme Jumalan kansan lausuvan yhden tunnetuimmista lausumista suuren ahdistuksen aikana.

Ja sinä päivänä sanotaan: Katso, tämä on meidän Jumalamme; häntä me odotimme, ja hän pelastaa meidät. Tämä on Herra; häntä me odotimme; riemuitkaamme ja iloitkaamme hänen pelastuksestaan. Jesaja 25:9.

Sataaneljäkymmentäneljä tuhatta ovat ne viisaat neitsyet, jotka odottivat Herransa tulevan häihin, vaikka Hän viipyi kymmenen neitsyen vertauksen mukaisesti. He eivät ole laodikealaisia, vaan filadelfialaisia. Tähän asti tämä kirjoitus on luonut asiayhteyden.

Vuonna 1798 Napoleon otti paavin vangiksi antaen sen profeettallisen kuolinhaavan, joka Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun mukaan paranee maailman lopussa. Siinä vaiheessa Yhdysvallat otti paikkansa Raamatun profetian kuudentena valtakuntana Danielin kirjojen 2, 7, 8 ja 11 sekä Ilmestyskirjan 12, 13, 16, 17 ja 18 mukaan. Siitä lähtien sekä Yhdysvaltojen tasavaltalainen sarvi että protestanttinen sarvi (adventismi) ovat unohtaneet, kuka paavius on. Vuosi 1798 on ensimmäinen vuosi, jolloin muun maailman kansakunnat tunnustivat Yhdysvallat suvereeniksi valtioksi, ja se on myös vuosi, jolloin ensimmäisen enkelin sanoma saapui historiaan.

Protestantin ”tunnuslause” tuohon aikaan oli: ”Raamattu ja ainoastaan Raamattu.” Protestantit määrittelevät itsensä yksin Raamatun puolustajiksi, ja kun adventismi toisen enkelin saapuessa otti vastaan heidän vaippansa, he omaksuivat tuon ”tunnuslauseen”, ja heitä alettiin sittemmin kutsua ”kirjan kansaksi”. Heille oli William Millerin palvelutyön kautta annettu joukko sääntöjä, jotka, oikein käytettyinä, avaisivat Raamatun kaikkien niiden ymmärrykselle, jotka halusivat kuulla. Millerin profeettallisen tulkinnan säännöt ovat se, mitä innoitus sanoo meidän tutkivan, jos aiomme julistaa kolmannen enkelin sanoman.

Kristus sanoi: ”Jos joku tahtoo kulkea minun perässäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratko minua.” Taas hän sanoi: ”Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, ei vaella pimeydessä.” Totuuden valo käy esiin kuin palava lamppu, eivätkä ne, jotka rakastavat valoa, vaella pimeydessä. He tutkivat kirjoituksia, jotta tietäisivät varmasti kuuntelevansa oikean Paimenen ääntä eivätkä muukalaisen ääntä.

”Ne, jotka ovat mukana julistamassa kolmannen enkelin sanomaa, tutkivat Raamattua saman suunnitelman mukaisesti, jonka isä Miller omaksui. Pienessä kirjassa nimeltä Views of the

Prophecies and Prophetic Chronology isä Miller esittää seuraavat yksinkertaiset mutta älykkäät ja tärkeät säännöt Raamatun tutkimista ja tulkintaa varten:

”1. Jokaisella sanalla tulee olla sille ominainen merkityksensä Raamatussa esitettyyn aiheeseen nähden; 2. Koko Raamattu on välttämätön, ja se voidaan ymmärtää ahkeran soveltamisen ja tutkimisen kautta; 3. Mitään sitä, mikä on ilmoitettu Raamatussa, ei voida eikä tulla salaamaan niiltä, jotka pyytävät uskossa epäilemättä; 4. Ymmärtääksesi oppia kokoa yhteen kaikki raamatunkohdat siitä aiheesta, jonka tahdot tuntea, ja anna sitten jokaisen sanan saada sille kuuluva vaikutuksensa; ja jos voit muodostaa käsityksesi ilman ristiriitaa, et voi olla erehdyksessä; 5. Raamatun tulee olla itse itsensä selittäjä, sillä se on itse itsensä sääntö. Jos olen riippuvainen opettajasta, joka selittää sitä minulle, ja hän sattuisi arvailemaan sen merkitystä tai toivomaan sen olevan niin laisko-opillisen tunnustuksensa tähden tai saadakseen viisaan maineen, silloin hänen arvailunsa, toiveensa, tunnustuksensa tai viisautensa on minun sääntöni eikä Raamattu.”

”Yllä oleva on osa näistä säännöistä; ja Raamattua tutkiessamme meidän kaikkien on hyvä ottaa vaarin esitetyistä periaatteista.

“Aito usko perustuu Raamattuun; mutta Saatana käyttää niin monia keinoja vääntääkseen Raamattua ja tuodakseen sisään eksytyksen, että tarvitaan suurta varovaisuutta, jos tahtoo tietää, mitä se todella opettaa. Yksi tämän ajan suurista harhakuvitelmista on viipyä paljon tunteiden parissa ja vedota vilpittömyyteen samalla, kun sivuutetaan Jumalan sanan selvät lausumat, koska tuo sana ei käy yksiin tunteen kanssa. Monilla ei ole uskonsa perustuksena muuta kuin tunne. Heidän uskontonsa koostuu kiihtymyksestä; kun se lakkaa, heidän uskonsa on mennyt. Tunne voi olla akanoita, mutta Jumalan sana on vehnä. Ja ‘mitä’, sanoo profeetta, ‘ovat akanat vehnään verrattuina?’”

”Ketään ei tuomita siksi, ettei hän ole ottanut vaarin valosta ja tiedosta, jota hänellä ei koskaan ollut ja jota hän ei voinut saada. Mutta monet kieltäytyvät tottelemasta totuutta, jota Kristuksen lähettiläät heille esittävät, koska he haluavat mukautua maailman mittapuuhun; ja totuus, joka on saavuttanut heidän ymmärryksensä, valo, joka on loistanut sielussa, on tuomitseva heidät tuomiolla. Näinä viimeisinä päivinä meillä on kaikkien aikakausien halki loistanut kertynyt valo, ja meidät pidetään sen mukaisesti vastuullisina. Pyhyiden tie ei ole samalla tasolla maailman kanssa; se on pengerreretty valtatie. Jos vaellamme tällä tiellä, jos juoksemme Herran käskyjen tietä, havaitsemme, että ”vanhurskasten polku on kuin kirkas valo, joka loistaa yhä enemmän täyteen päivään asti.” Review and Herald, November 25, 1884.

Voit lukea yksityiskohtaisemmin William Millerin säännöistä artikkelista nimeltä William Miller kategoriassa Prophetic Keys.

Raamatun tutkimisessamme meidän kaikkien on hyvä ottaa varteen ne periaatteet, jotka on esitetty ”isä Millerin” profeetallisen tulkinnan säännöissä. Protestantismin sarvelle annettiin pyhä asiakirja, jota kutsumme Raamatuksi, ja sille annettiin myös vastuu puolustaa ja edistää siinä sisältyviä periaatteita; lisäksi protestanttiselle sarvelle annettiin sääntöjen kokonaisuus, jonka avulla pyhien asiakirjojen merkitys ja tarkoitus voidaan oikein jakaa.

Tasavaltalaisuuden sarvelle annettiin pyhä asiakirja, jota kutsumme perustuslaiksi, ja sille annettiin myös vastuu puolustaa ja edistää siihen sisältyviä periaatteita. Tasavaltalaiselle sarvelle annettiin lisäksi joukko sääntöjä, joiden avulla pyhän asiakirjan merkitys ja tarkoitus voidaan oikein jakaa. Perustuslain oikeaa jakamista varten annetut säännöt ovat oikeuksien julistus, ja se vahvistaa oikeuksien julistuksen ensimmäisissä säännöissä perustuslain tärkeimmän tarkoituksen. Oikeuksien julistuksessa mainittu ensimmäinen lisäys on uskonnon, ilmaisun, puheen ja lehdistön vapaus.

"Kongressi ei saa säätää lakia, joka koskee uskonnon perustamista tai sen vapaan harjoittamisen kieltämistä; eikä rajoittaa sananvapautta tai lehdistönvapautta; eikä kansan oikeutta rauhanomaisesti kokoontua ja esittää hallitukselle anomuksia vääryyksien oikaisemiseksi." Yhdysvaltain perustuslaki, 1. lisäys

Sunnuntailaki on avoin hyökkäys perustuslain ensimmäistä kohtaa vastaan, joka takaa uskonnonvapauden; tämä poistetaan sunnuntailailla, ja siten merkitään perustuslain loppu, Yhdysvaltojen loppu Raamatun profetian kuudentena valtakuntana sekä vainon alku niitä vastaan, jotka tuolloin julistavat kolmannen enkelin sanomaa suurella huudolla. Ne, jotka julistavat kolmannen enkelin suurta huutoa ja vastustavat ensimmäisen lisäyksen ja perustuslain hävittämistä, joutuvat niiden vainoamiksi, joiden olisi pitänyt ylläpitää ja soveltaa pyhiä säädöksiä, jotka suojelevat pyhää asiakirjaa, jonka puolustamiseen heidät oli asetettu. Tämä on havainnollistus siitä, miten tulee ymmärtää ja soveltaa karitsankaltaisen maapetoon kahden sarven rinnakkaisia historioita. Perustuslain perustajaisät ovat rinnakkaisia isä Millerille. Milleristä käytettyä nimitystä isä käytetään osoittamaan johtajaa, ei paavillista pappia. Raamattu kieltää kutsumasta isäksi ihmisiä, jotka tunnustautuvat hengellisiksi oppaiksi. Milleriläiset on nimetty isänsä mukaan, kuten usein tapahtuu. Tämän erottelun sivuuttaminen merkitsee sitä, että jää näkemättä osa siitä, mitä Elian sanoma tarkoittaa, kun se kääntää isien sydämet lasten puoleen ja päinvastoin.

Yhdysvallat on Jesajan luvussa kaksikymmentäkolme raamatullisen profetian kuudes valtakunta, ja se pysyy sellaisena siihen asti, kun se nopeasti lähestyvän sunnuntailain aikana kumoaa perustuslakinsa. Kuudes valtakunta hallitsee seitsemänkymmentä profeetallista vuotta, jotka ovat yhden kuninkaan päivät. Valtakunta (kuningas on valtakunta), joka hallitsi seitsemänkymmentä vuotta, oli Babylon. Noiden seitsemänkymmenen vuoden aikana valtion sarvi oli Babylonin hallitus ja kirkon sarvi olivat kaldealaiset. Daniel, Sadrak, Meesak ja Abednego edustavat niitä sataa neljääkymmentäneljää tuhatta. Danielin todistuksessa ovat edustettuina molemmat sarvet ja Jumalan kansa. Seitsemänkymmenen vuoden vankeus Babylonissa oli ne yhden kuninkaan päivät, joita Jesaja käyttää yksilöidäkseen, että Yhdysvaltojen profeetallinen historia ja adventismin historia ulottuvat vuodesta 1798 sunnuntailakiin saakka.

Sen toteaminen, että Yhdysvaltain molempien sarvien profeetallisen historian linja sallii meidän tarkastella loppua ja alkua kahden sarvitodistajan avulla, tekee mahdolliseksi toisen sarven ominaisluonteen tunnistamisen. Ovathan kaikki sarvet loppujen lopuksi samanlaisia. Danielin kirjassa oli sarvia, joista jotkut murskattiin, ja murtuneesta sarvesta kasvoi uusia sarvia. Jotkin Danielin sarvet eivät olleet keskenään samankokoisia, vaan toinen nousi toista myöhemmin. Näin

ei kuitenkaan ole Yhdysvaltain kahden sarven laita. Nuo kaksi sarvea kulkevat rinnakkain saman historian kautta ja tuottavat samat tienviitat, vaikka ne tarkoituksensa puolesta eroavat toisistaan. Historiassa on myös varaumia, jotka on niin ikään tärkeää ymmärtää.

Adventismin alkuvaiheessa tapahtui siirtymä Filadelfian seurakunnan edustamasta profeetallisesta historiasta Laodikean seurakuntaan. Sen tähden täytyy lopussa tapahtua muutos myös Laodikean profeetallisesta historiasta. Jeesuksen Kristuksen ilmestys sisältää tämän ymmärryksen valon, ja se on osa sitä, mitä tänä aikana sinetistä avataan.

Ja ”seitsemänkymmenen vuoden lopulla” paavi ”laulaa”, ja ”unohdettu” ”portto” muistetaan jälleen. Hänet ”muistetaan” sunnuntailaissa, jossa kysymys on auringon palvonnan tai sen päivän palvonnan välillä, jonka Jumalan laki käski ihmiskuntaa ”muistamaan”.

Tässä artikkelissa olemme todenneet, että Babylonin seitsemänkymmenen vuoden hallinnan historia on esikuva Yhdysvaltojen historiasta vuodesta 1798 aina sunnuntailakiin saakka. Edellisessä artikkelissa ja usein Habakkukin Tauluissa osoitamme, että myös Egyptissä tapahtunut vankeus ja Egyptistä tapahtunut vapautus ovat esikuva Yhdysvaltojen ja Jumalan kansan historiasta. Nämä neljä historiaa—Babylonia, Egypti, adventismi ja Yhdysvallat—eivät ole ainoat linjat, jotka voidaan tuoda näiden linjojen rinnalle, mutta kun sovellamme ensimmäinnän sääntöä näihin neljään linjaan, tulos on aivan hämmästyttävä. Päätän tämän artikkelin yhdellä yksinkertaisella ja osittaisella havainnollistuksella siitä, mitä tarkoitan ja mitä aion jatkaa, kun myöhemmin käsittelemme tarkemmin Jesajan kahdennenkymmenennenkolmannen luvun historiaa.

Baabelin historiassa on alussa kääntynyt kuningas ja lopussa jumalaton kuningas. Sillä, olisiko kyseessä Biden tai Trump, ei ole merkitystä, sillä Danielin kirja opettaa, että Jumala asettaa hallitsijat valtaan ja syöksee heidät alas. Siitä, mikä on varmaa sunnuntailain aikaan joko demokraattisesta tai republikaanisesta johtajasta, on se, että hän on jumalaton johtaja. Nebukadnessar oli Babylon, hän oli Babylonin tyranni, valmis heittämään kolme hyvää miestä tuleen. Mutta hän kääntyi lopulta Danielin Jumalan puoleen. Viimeisen hallitsijan, Belsassarin, kohdalla näin ei ollut. Hän oli jumalaton kuningas. Yhdysvallat alkaa profetiassa karitsana, Kristuksen ja Hänen ihmisrodun puolesta antamansa uhrin vertauskuvana. Lopussa Yhdysvallat puhuu lohikäärmeen tavoin. Muutos Kristuksesta Saatanaan tässä historian linjassa kuvataan Nebukadnessarin ja Belsassarin välisellä erolla.

“Belsassarille oli annettu monia tilaisuuksia oppia tuntemaan Jumalan tahto ja tehdä sen mukaan. Hän oli nähnyt isoisänsä Nebukadnessarin karkotettuna ihmisten yhteydestä. Hän oli nähnyt sen ymmärryksen, josta tuo ylpeä hallitsija kerskasi, otettavan pois Häneltä, joka sen oli antanut. Hän oli nähnyt kuninkaan ajetun pois valtakunnastaan ja tehdyn kedon eläinten toveriksi. Mutta Belsassarin huvittelunhalu ja itsensä korottaminen pyyhkivät pois ne opetukset, joita hänen ei olisi koskaan pitänyt unohtaa; ja hän teki syntejä, jotka olivat samankaltaisia kuin ne, jotka toivat Nebukadnessarin päälle ilmeiset tuomiot. Hän haaskasi hänelle armollisesti suodut tilaisuudet ja laiminlöi käyttää ulottuvillaan olevat mahdollisuudet tullakseen tuntemaan totuuden. ‘Mitä minun tulee tehdä, että pelastuisin?’ oli kysymys, jonka suuri mutta mieletön kuningas välinpitämättömästi sivuutti.” Bible Echo, 25. huhtikuuta 1898.

Huomatkaa, että jumalaton Belsassar oli mieletön kuningas. Hän kärsi saman tuomion kuin hänen isänsä Nebukadnessar, sillä molemmat tuomiot esitettiin 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemänä aikana”. Nebukadnessar oli kedoilla eläen kuin peto kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää, mikä on seitsemän raamatullista vuotta, ja hänen poikansa Belsassarin tuomio, joka kirjoitettiin seinään, merkitsee niin ikään kahtatuhatta viittäsataa kahtakymmentä. Erona oli se, että Nebukadnessaria kohdannut tuomio käännöksi hänet ja teki hänestä viisaan kuninkaan, kun taas Belsassarin tuomio kohtasi mieletöntä kuningasta.

”Babylonin viimeiselle hallitsijalle, kuten esikuvallisesti sen ensimmäisellekin, oli tullut jumalallisen Vartijan tuomio: ’Oi kuningas,... sinulle ilmoitetaan: valtakunta on otettu sinulta pois.’ Dan. 4:31.” Profeetat ja kuninkaat, 533.

Viimeistä presidenttiä koskeva kirjoitus seinällä on ensimmäinen lisäys, joka osoittaa kirkon ja valtion erottavan ”muurin”, jota viimeinen mieletön kuningas ei ymmärrä. Leviticuksen kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa” kuvaa ”kansan hajottamista”, jonka pohjoisen kuningas toteuttaa sunnuntailain aikana. Tuo hajottaminen on se kansallinen perikato, joka seuraa sunnuntailakia. Kuudes kansakunta unohti perustajiensa opetukset, niiden isien, jotka laativat perustuslain suojaksi ei ainoastaan turmeltunutta kirkkoa vastaan, vaan myös niitä tyrannimaisia Euroopan kuninkaita vastaan, joiden kanssa turmeltunut nainen makasi. Perustajaisät edustavat niitä, jotka hylkäsivät paaviuden ja Euroopan kuninkaat, sillä he tiesivät omasta kokemuksestaan, tultuaan ulos tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen paavillisen pimeyden vuoden hajotuksesta, että suojan tällaisen tyrannian varalta täytyi olla heidän uuden perustuslakinsa keskeinen osa. He olivat viisaita isiä, he olivat karitsan kaltaisia, mutta niin ei ole viimeisen isän laita, sillä hän puhuu kuin lohikäärme. Isät tulivat ulos hajotuksesta, ja poika menee takaisin hajotukseen. Tyranni molemmissa tapauksissa on ensimmäinen paavius ja viimeinen paavius.

Nebukadnessariin, ensimmäiseen kuninkaaseen, ja viimeiseen kuninkaaseen Belsassariin kohdistuneen tuomion vertauskuvana oli 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa” kestävä hajotus. Nebukadnessar eli sen todeksi, ja Belsassar sai sen kirjoitettuna seinälle epitafikseen juuri sinä yönä, jona hän kuoli. Republikaanisen sarven vertauskuva sen alussa oli sen vapautuminen pohjoisen kuninkaan orjuudesta, ja republikaanisen sarven vertauskuva sen lopussa on vankeus, jonka pohjoisen kuningas saa aikaan. Sunnuntailaki on se ”juuri sinä yönä”, jona se kuolee Raamatun profetian kuudentena valtakuntana. Kaikissa neljässä kuvauksessa — Belsassarissa, Nebukadnessarissa sekä republikaanisen sarven alussa ja lopussa — 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun kaksikymmentäviisi kaksikymmentä on alussa ja lopussa esitetty vertauskuva. Se edustaa Alfa ja Oomegan allekirjoitusta.

Ensimmäinen ”aikaprofetia”, jonka William Miller löysi, oli Kolmannen Mooseksen kirjan kahdenkymmenenviidenkahdenkymmenen profetia. Se oli ensimmäinen kivi siinä perustuksessa, jonka Jeesus laski Millerin työn kautta. Se oli myös ensimmäinen perustavaa laatua oleva totuus, jonka adventismi pani syrjään vuonna 1863. Kun kaikki Millerin totuuden kivet oli asetettu perustukseen, nuo totuudet esitettiin Habakukin kahdella taululla, jotka ovat vuosien 1843 ja 1850

pioneerikaaviot. Nuo kaksi taulua edustavat liittosuhdetta Jumalan ja Hänen nimeltä kutsutun kansansa välillä, aivan kuten kymmenen käskyn kaksi taulua edustivat liittoa muinaisen Israelin kanssa.

Laodikealaisen adventismin lopussa, kun se sunnuntailain aikana syljetään ulos Herran suusta, kirjoitus seinällä ovat nuo kaksi pyhää tienraivaajakaaviota. Kaavioita, joita he eivät kykene lukemaan, sillä he kieltäytyivät hyötymästä varoitussanomasta historiansa alkuvaiheessa....

Vuoden 1837 finanssikriisi Yhdysvalloissa oli monisyinen tapahtuma, jonka laukaisi taloudellisten tekijöiden, poliittisten toimenpiteiden ja spekulatiivisen toiminnan yhdistelmä.

Spekulatiivinen kupla: Vuotta 1837 edeltäneinä vuosina maassa vallitsi maakeinottelun ja sijoitustoiminnan nousukausi, jota osaltaan vauhditti maan laajeneminen länteen. Maaspekulaatio, erityisesti läntisellä rajaseudulla, johti maan hintojen paisumiseen ja liialliseen velanottoon.

Helppo luotonanto ja spekulatiivinen lainananto: Pankit ja rahoituslaitokset myönsivät suuria määriä luottoa ja lainoja, usein ilman riittäviä vakuuksia. Tämä helppo pääsy luottoon ruokki spekulatiivista kiihkoa ja lisäsi rahoituksellisen epävakauden riskejä.

Pankkien liiallinen laajentuminen: Pankit laajensivat toimintaansa nopeasti ja laskivat usein liikkeeseen enemmän paperirahaa (seteleitä) kuin niillä oli sen katteeksi specieä (kultaa ja hopeaa). Tämä käytäntö, jota kutsuttiin ”villikissapankkitoiminnaksi”, johti siihen, että kierrossa oli liiallisesti sääntelemätöntä ja epäluotettavaa valuuttaa.

Jacksonin talouspolitiikka: Presidentti Andrew Jacksonin harjoittama politiikka vaikutti osaltaan kriisin kärjistymiseen. Hän antoi vuonna 1836 Specie Circular -määräyksen, joka edellytti, että julkiset maat oli ostettava käteisrahalla (kullalla ja hopealla) paperirahan sijasta. Tämä johti kiireeseen vaihtaa setelit kovaan valuuttaan, mikä aiheutti rahoituspaineita ja pankkien kaatumisia.

Kansainväliset tekijät: Yhdysvaltojen kriisiin vaikuttivat myös kansainväliset taloudelliset olosuhteet. Yhdysvaltojen merkittävän kauppakumppanin, Ison-Britannian, talouden lamaantuminen johti amerikkalaisten tavaroiden ja vientituotteiden kysynnän vähenemiseen. Tämä puolestaan vaikutti amerikkalaisiin yrityksiin ja lisäsi osaltaan taloudellista ahdinkoa.

Paniikki ja talletuspako: Toukokuussa 1837 joukko rahoituksellisia järkytyksiä, mukaan lukien pankkien kaatumiset ja luotonannon supistumiset, johti paniikkiin sijoittajien ja tallettajien keskuudessa. Tämä paniikki käynnisti pankkipakojen aallon ja luotonannon vakavan supistumisen.

Rahavarannon supistuminen: Kun pankit kaatuivat ja luotonanto kiristyi, talouden kokonaisrahavaranto supistui merkittävästi. Tämä rahavarannon supistuminen pahensi taloudellisia vaikeuksia ja syvensi taantumaa. Näiden tekijöiden yhteisvaikutus johti vakavaan taloudelliseen taantumaa, jolle olivat ominaisia pankkien kaatumiset, työttömyys, kulutuksen väheneminen ja yleinen taloudellinen lama.

“Meillä ei ole mitään syytä pelätä tulevaisuutta, paitsi jos unohdamme sen tien, jota Herra on meitä johtanut, ja Hänen opetuksensa menneessä historiassamme.” Life Sketches, 196.